

KIỆT TÁC
SÂN KHẤU THẾ GIỚI
XECGÂY MIKALCÔP

Chú bé GIÁ ĐẤT



NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

KIỆT TÁC SÂN KHẤU THẾ GIỚI

XECGÂY MIKALCÔP

CHÚ BÉ GIÁ ĐẮT

HÀI KỊCH ĐẢ KỊCH 2 PHẦN, 7 CẢNH

TẤT THẮNG *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU
HÀ NỘI - 2006

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Tủ sách Kiệt tác Sân khấu thế giới ra mắt bạn đọc là công sức của nhiều thế hệ Sân khấu nối tiếp sưu tầm, nghiên cứu, dịch thuật và giới thiệu với bạn đọc Việt Nam suốt hơn nửa thế kỷ qua, có ảnh hưởng lớn không chỉ về Sân khấu mà có tầm ảnh hưởng đến phát triển văn học nghệ thuật Việt Nam nói chung. Tất nhiên tiếp nhận và giao lưu văn hóa nghệ thuật không diễn ra một chiều mà tác động qua lại.

Bắt đầu từ các tác phẩm cổ đại Hy Lạp, Trung Quốc, Ấn Độ với các tên tuổi hàng đầu về bi kịch và hài kịch như: Exkhin, Ôrípít, Xôphốc, Vương Thừa Phủ, Kalidác... bộ sách trải rộng qua nhiều thời kỳ rực rỡ của Sân khấu thế giới như thời đại Phục Hưng, Lãng mạn và Hiện đại... giới thiệu những kiệt tác chói sáng có sức

sống xuyên qua nhiều thế kỷ của những nhà viết kịch kiệt xuất như Sếchxpia, Sinlơ, Môlie, Coócnaý, J.Gớt, Gôgôn, Ípxen, Muyxê, Ghenman, B.Brếch, Sêkhốp, Bếckét, Raxin, Jăng Anui, Camuy, Tào Ngu... Nhiều tác phẩm ra đời từ hàng ngàn năm trước nhưng tư tưởng và nghệ thuật vẫn đồng hành với bạn đọc và khán giả hôm nay.

Tác phẩm của ba tác giả Sân khấu Việt Nam: Đào Tấn, Nguyễn Huy Tưởng, Nguyễn Đình Thi có mặt trong Tủ sách Kiệt tác Sân khấu thế giới đã đáp ứng đòi hỏi của đông đảo bạn đọc.

Nhà xuất bản Sân khấu cảm ơn Hội đồng tuyển chọn gồm các nhà Sân khấu học tiêu biểu do NSND Trọng Khôi - Chủ tịch Hội nghệ sĩ Sân khấu Việt Nam làm Chủ tịch và Công ty Minh Thành - Bộ Chỉ huy Quân sự TP Hồ Chí Minh đã giúp đỡ tận tình, trách nhiệm cao để Tủ sách kiệt tác kịp thời ra mắt bạn đọc trọn vẹn 100 cuốn trong năm 2006, chào mừng những sự kiện trọng đại của đất nước.

Xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

NHÂN VẬT

ZÔRA TIMÔKHIN

- Công dân Liên Xô, 12 tuổi

KÔNDRASIN

- Nhà ngoại giao Liên Xô, 40 tuổi, cán bộ Lãnh sự quán Liên Xô

DZÔR RÔP RÔN SON

- Công dân Mỹ, 12 tuổi

MAKINTÔS

- Có họ xa với gia đình Rôp Rônson

MAK ĐÔN NEL

- Chủ của hiệu đồ chơi trẻ em, 45 tuổi

MIKI MAUS

- Cầm đầu bọn du đảng

BIL

FRENK

TÔMMI

- Bọn du đảng từ 25 đến 35 tuổi

RANL

ZAKLIN

SÊK

- Đội trưởng cảnh sát, 50 tuổi

ERLAI

- Đại diện hãng hàng không, 50 tuổi

DZÔI

- Thư ký của đại diện hãng hàng không, 30 tuổi

CẢNH SÁT, NHÀ BÁO

Chuyện xảy ra tại Thủ đô nước tư bản ở thời đại chúng ta.

PHẦN I

CẢNH MỘT

(Chuyện xảy ra ở khách sạn, trong một phòng lớn, gồm 3 buồng. Hai cậu bé vừa mới làm quen với nhau đang trò chuyện. Đó là Dzôr Rôp Rônson và Zôra Timôkhin.

Phía sau tấm cửa sổ mở rộng từ tầng thứ 25 của ngôi nhà khách sạn, người ta thấy rõ toàn cảnh thành phố buổi chiều tối lung linh trong muôn vàn ánh điện. Những tiếng ồn ào không rõ vang tới).

DZÔR: - Cậu nói tiếng Anh tuyệt quá. Mình không tài nào đoán được rằng, cậu là người Nga. Nói đúng hơn, nom cậu rất giống người Thụy Điển.

ZÔRA: - Thế cũng nói! Giống Thụy Điển! Đơn giản là mình học ở trường chuyên ngữ.

- DZÔR:** - Trường chuyên ngữ là thế nào?
- ZÔRA:** - Trường chuyên ngữ là trường chuyên dạy tiếng nước ngoài, như tiếng Pháp, tiếng Đức, hoặc là tiếng Anh và cả tiếng Tây Ban Nha nữa nhé, bởi vì đó là thứ tiếng thông dụng nhất trong các nước châu Mỹ la tinh. Sau khi tốt nghiệp cậu có thể viết, đọc và nói tự do, bằng một ngoại ngữ nào đấy và hơn thế nữa, cậu còn biết cũng không đến nỗi tồi một ngoại ngữ thứ hai. Mình chẳng hạn, ngoài tiếng Anh, mình còn biết võ vẽ tiếng Đức.
- DZÔR:** - Cậu phát âm rất tốt. Mình không thể tưởng tượng được, cậu là người Nga. Người Nga chính cống phải không? Người Xô-Viết phải không?
- ZÔRA:** - Người Nga, người Xô Viết, hay ngoại kiều, thì sao nào?
- DZÔR:** - Cậu có cam đoan với mình rằng, cậu còn từ chính Matxcova đến đây không?
- ZÔRA:** - Việc gì mình phải cam đoan với cậu, chính mình sống và đăng ký hộ khẩu ở đó. Nếu như mình sống ở Leningrat

hoặc ở Kiép thì mình đã nói với cậu là mình ở Leningrat hoặc ở Kiép - Hoặc là ở Ôđetxa, nơi mà anh cả mình làm thuyền trưởng; anh đã đến tất cả các hải cảng trên thế giới.

DZÔR: - Cậu biết không, mình chưa lần nào nói chuyện với người Nga. Mình sống ở bang Califoócnia, thành phố San Fransiskô. Cậu đã lần nào đến Califoócnia chưa?

ZÔRA: - Chưa! Lần đầu tiên mình ra nước ngoài. Bố mình làm việc ở cơ quan thường vụ Liên Xô. Mình sang đây, ở với bố mình ba tháng. Tất cả kỳ nghỉ hè!

DZÔR: - Và bây giờ bay về chứ gì?

ZÔRA: - Chính thế, bay, mà bay không đến nơi. Giá hôm nay mình dùng đi có phải hay bao nhiêu không. Họ bắt tất cả hành khách ra khỏi máy bay, dồn lên ô-tô buýt và chở thẳng từ sân bay về khách sạn ngủ đêm. Hình như có gì trục trặc chưa ổn. Họ nói rằng, ngày mai, sáng sớm sẽ bay tiếp. Biết thế

này, thì bố mình chẳng cho mình đi một mình đâu.

DZÔR: - Có thể là, trong máy bay có bom đấy! Chuyện ấy, bây giờ là thường. Nhiều chuyến máy bay nổ tung trên không trung đấy!

ZÔRA: - Biết được! Có thể! Như thế thì thật là may: chúng mình đã hạ cánh đúng lúc. Thật là may.

DZÔR: - Mình cũng cho rằng, mình may mắn làm quen với cậu, có bạn mà thoải... Cậu biết không, mình có mặt ở đây không phải là theo ý muốn của mình.

ZÔRA: - Thế thì của ai?

DZÔR: (*Bí ẩn*) - Cậu hiểu không, họ định bắt cóc mình đấy, bắt cóc!

ZÔRA: (*Ngạc nhiên*) - Ai? Cậu à?

DZÔR: - Mình, mình Dzô Rôp Rônson, con trai, người thừa kế của Ritsar Rôp Rônson. Đó là tên bố mình. Còn tên mình là Dzô-Dzô Rôp Rônson. Xin lỗi nhé, mình chưa biết, tên cậu là gì nhỉ?

- ZÔRA:** (*Vẻ kiêu hãnh*) - Họ mình: Timôkhin, tên mình Ghêôrghi, các bạn thường gọi là Zôra, cũng có khi họ còn gán cho mình cái tên "Zôrik nhóc con" nhưng mình không thích cái kiểu gán tên như thế!
- DZÔR:** (*Vẻ dăm chiêu*) - Tên Cậu Zôra, còn mình là Dzôr, Zôra... Mình cứ gọi cậu là Zôra nhé, thế, mình phát âm có đúng không?
- ZÔRA:** - Tất nhiên là đúng. Mà cậu vừa nói là người ta định bắt cóc cậu? Sao thế nhỉ, họ cần cậu làm gì nhỉ?
- DZÔR:** - Thế này nhé, nếu bắt cóc trẻ con nhà giàu thì có thể đòi chuộc: đôla. Mà này, bố mình "làm tiền" đấy.
- ZÔRA:** (*Không hiểu*) - "Làm tiền" thế nào? In ấy à, mình không hiểu.
- DZÔR:** - Mình giải thích cho. Ở Mỹ chúng mình, người ta vẫn nói "làm tiền", "con người làm tiền" hoặc "kẻ đó già ngân này" thì có nghĩa là anh ta biết kiếm ra ngân ấy tiền ... Tóm lại là, anh ta là tư bản. Và anh ta càng yêu

con trai hay con gái của mình bao nhiêu, tư bản của anh ta càng to bao nhiêu, thì có thể đòi anh ta nhiều tiền bấy nhiêu, để chuộc đứa con bị bắt cóc, nghĩa là để người ta trả nó về với bố mẹ nó... Thế cậu có hiểu không?

ZÔRA: - Nghĩa là, bố cậu là nhà tư bản?

DZÔR: (*Không kém kiêu hãnh*) - Bố mình là nhà công nghiệp, nhà kinh doanh. Công ty Ritsar Rôp Rônson. Chà, 3 chữ R, rất nổi tiếng, mọi người trên thế giới đều biết công ty 3R của chúng tôi.

ZÔRA: (*Hồn nhiên*) - Thế là cái gì, bật lửa gaz hả?

DZÔR: - Không phải, đơn giản chỉ là R đứng đầu họ tên bố mình. Ritsar Rôp Rônson. Nhãn hiệu của công ty chúng tôi in hình mồm chó trên nền sọc sô. Cái mồm chó thè lè lưỡi liếm 3 chữ R đỏ chói. R, cậu thử phát âm lên mà xem, 3 lần, "R, R, R" nghe in hệt như tiếng găm gừ!

ZÔRA: - Thế ở đây, cái mồm chó còn có ý

nghĩa gì hơn không?

DZÔR: - Hơn chứ, tại Chicagô, cậu biết không, nơi có những lò sát sinh đồ sộ ấy mà, chúng tôi có một nhà máy lớn chuyên sản xuất đồ hộp chó.

ZÔRA: *(Ngạc nhiên)* - Đồ hộp thịt chó?

DZÔR: - Sao lại thịt chó! Đồ hộp thịt chính cống ấy chứ. Những hộp thịt ngon cực kỳ dành cho chó đủ các loài, các giống. Thịt dành cho chó con giữ nhà, thịt băm viên dành cho chó mõm dài. Vừa mới dạo nọ, chúng tôi cho sản xuất loại đồ hộp chuyên dành cho giống chó Đức. Loại đồ hộp mới tên là "Xương hầm" ấy chỉ quảng cáo lần đầu mà đã bán được hơn một triệu đô la.

ZÔRA: - Ai điên mà đi mua những đồ hộp ấy?

DZÔR: - Cậu ngạc nhiên à? Trên thế giới này thiếu gì những người giàu có không thể sống thiếu chó. Vì những con chó yêu quý của mình, họ có thể sẵn sàng làm tất cả! Cậu không biết rằng, có cả những hiệu cắt tóc chuyên sửa gáy, cạo đầu cho các loại chó. Lại có những

khách sạn chỉ phục vụ những vị khách có chó dắt theo. Ở đó người ta cho chó ngồi ăn bên những chiếc bàn cùng với các vị chủ của chúng. Lại có cả những nghĩa địa dành riêng để chôn chó và người ta còn xây cho chúng những tượng đài đá hoa cương! Thế cho nên, đồ hộp chó là một nhu cầu lớn. Đồ hộp làm bằng loại thịt cực kỳ ngon, và chẳng khác gì đồ hộp người ăn.

ZÔRA: - Điều không hiểu, vẫn là không hiểu được (*im lặng một lát*) - Mà này, kể nào nghĩ ra cái trò định bắt cóc cậu?

DZÔR: - Những tên du đảng! Ở Mỹ chuyện đó thường xảy ra. Thoạt đầu chúng nó bắt cóc, sau mới đòi chuộc. Chúng đã bắt cóc cả đứa con trai lớn của một nghệ sĩ nổi tiếng. Tóm và tống vào đít xe ô tô. Thậm chí bắt cóc cả các đại sứ nước ngoài!

ZÔRA: - Về những điều đó mình có được nghe. Ở Riô đờ Zanerô, đại sứ Thụy Điển đã bị bắt cóc, và đòi chuộc bằng

tù nhân, trao đổi chính trị phạm....
Nhưng, đó là chuyện chính trị.

DZÔR: - Còn bọn du đang bắt cóc trẻ con thì chúng hoành hành hàng bọn.

ZÔRA: - Nếu như chúng bắt cậu và người ta không chuộc cậu... thì sao?

DZÔR: - Điện tiết lên, chúng có thể giết. Tiêu diệt.

ZÔRA: - Nếu thế thì chạy trốn?

DZÔN: - Trốn lên đàng giời! Cậu cứ thử trốn mà xem!

ZÔRA: - Thế cảnh sát đứng mà nhìn à?

DZÔR: - Tất nhiên, cảnh sát có thể áp dụng biện pháp gì đấy. Nhưng tốt hơn hết là đừng để sự việc dẫn đến chỗ đó.

ZÔRA: - Sao cậu biết rằng, chúng nó định bắt cậu?

DZÔR: - Bố mình nhận được giấy báo nặc danh. Một tên du đang báo trước cho bố mình rằng, chúng đang chuẩn bị bắt mình.

ZÔRA: - Nếu như chúng không báo trước?

DZÔR: - Thì cứ bắt. Sau đó mới gọi điện thoại

cho bố mình và mặc cả đặt giá mình.

ZÔRA: - Cậu giá bao nhiêu?

DZÔR: (*Suy nghĩ một lát*) - Mình nghĩ rằng, không dưới nửa triệu.

ZÔRA: - Nửa triệu gì?

DZÔR: - Đôla, tất nhiên là 5 trăm ngàn đôla!

ZÔRA: - Và bố cậu bằng lòng chuộc cậu chứ?

DZÔR: - Mình hy vọng. Bởi vì, mình là người thừa kế duy nhất của bố mình. Thế còn cậu, ngộ bị bắt thì bố cậu có chuộc không?

ZÔRA: - Ở Liên Xô người ta không bắt trẻ con. Hơn nữa, công an Liên Xô khác cảnh sát Mỹ, ở Liên Xô, công an là của nhân dân.

DZÔR: (*Yên lặng một lát*) - Thế là người ta quyết định nhanh chóng đưa mình từ Califoocnia đến đây. Ngày mai, họ sẽ gửi mình đến một điền trang vùng ngoại ô và mình sẽ sống ở đó ít lâu.

ZÔRA: - Cậu cũng bay đến đây có một mình à?

DZÔR: - Một mình thế nào! Ngài Makintôs

mang mình đi. Đó là người họ hàng xa với mẹ mình. Mẹ mình mất trước đây 2 năm tại Lôt Angiolet vì tai nạn ô tô. Ông ta đến đưa đám và ở tịt lại nhà mình 2 năm chẵn. Nói cho đúng thì mình không ưa ông ta. Đó là một người bần tiện và lười biếng, mặc dù nom thì có vẻ đường bệ, tao nhã lắm! Nhưng thôi mặc kệ ông ta. Bố mình đã giao cho ông quản lý, và bây giờ ông ấy đưa mình đến đây... rồi đến cái diên trang chết tiệt ấy, nơi mà bà cô họ của mình sống với các cô con gái của cô ấy. Cậu hãy mừng tượng những đứa con gái...

ZÔRA: - Ông ta đâu, hay như cậu vừa gọi, cái lão Makintôs ấy?

DZÔR: - Chúng tôi đến đây sớm hơn cậu một ít. Lên phòng, ông ta hạ lệnh cho mình phải khóa trái cửa lại, không được ra khỏi phòng và chờ ông ta. Mình nghĩ rằng, ông ta mò xuống tiệm rượu... một tay nát rượu.... Còn mình thì cứ chờ, chờ đến sốt ruột, mới ngó ra hành lang thì thấy cậu.

- ZÔRA:** - Mình xuống phòng dưới để xem tem và bưu ảnh. Trong túi mình có ít tiền và có thể tiêu ở đây. Cậu biết không, mình chơi tem và bưu ảnh (*bất ngờ*). Này Dzôr, nghe đây, nom cậu bù xù quá!
- DZÔR:** (*Không hiểu*) - Bù xù?
- ZÔRA:** - Chứ sao! Cậu để tóc dài thế làm gì. Thoạt đầu mình cho rằng cậu không phải là con trai mà là con gái kia! Thật đấy!
- DZÔR:** - Không sao! Bây giờ để tóc thế là "mốt" đấy, nhưng rồi cái đó chỉ tổ làm vướng mắt người lớn!
- ZÔRA:** (*Cười*) - Bạn mình chúng nó sẽ cười mình nếu như tự nhiên mình lại xuất hiện với cái đầu tóc như cậu. Chúng nó sẽ đuổi mình cũng nên! Mình thậm chí không thể tưởng tượng được có kiểu để tóc như thế. Và đơn giản là, người ta không cho phép chúng mình vào lớp học với bộ tóc như thế. Bố cậu là nhà tư bản, chắc cũng để tóc?
- DZÔR:** - Không, bố mình cắt tóc tại hiệu cắt

tóc riêng.

ZÔRA: *(Sau một lát)* - Ngộ bất thành linh bố cậu cũng để tóc dài thì sao?

DZÔR: - Thì lập tức mình sẽ cắt tóc ngắn. Tuổi trẻ chúng mình không thích giống thế hệ già. Chúng tôi phản đối. Nếu như thế hệ các cụ thế này, thì chúng tôi thế kia, nếu các cụ thế kia, thì chúng tôi thế này!

ZÔRA: - Bên nước mình thì khác... Nói tóm lại: con trai cắt tóc ngắn, con gái để tóc dài... Tất nhiên, cũng có ít người lập dị, con trai mà để tóc dài... nhưng họ không đáng kể!

DZÔR: - Cậu có muốn uống một chút gì không, uytski chẳng hạn? Mình có thể gọi rượu bằng điện thoại. Đừng ngại.

ZÔRA: - Cậu này! Mình không uống rượu!

DZÔR: - Thế thì chúng mình uống một cốc nước ngọt gì vậy *(nhắc ống điện thoại, định quay số)*. Ô, điện thoại hỏng! *(Bỏ ống điện thoại, vể cẩu)*. Thế cũng đòi là khách sạn, điện thoại hỏng! Chờ

mình một tẹo nhé, mình quay lại ngay đây (*chạy ra nhanh*).

Zôra ở lại một mình. Chú bé quan sát xung quanh, nhắc ống điện thoại và đánh giá được tình hình điện thoại hỏng thực sự. Chú bé đi lại gần tấm cửa sổ mở rộng, tiếng còi cảnh sát từ xa vọng đến ngày một gần. Sau đó lại yên lặng. Chợt có người gõ cửa. Zôra quay lại thì hai người đàn ông lạ mặt đã xuất hiện. Một ăn mặc rất trẻ đẹp và có thân hình vạm vỡ. Một ăn mặc kiểu nhân viên phục vụ khách sạn. Đó là những tên du đảng Bil và Frenk. Tên Frenk xách một chiếc valy lớn.

BIL: (*Khép cửa nhanh*) - Hoá ra buồng đã có người thuê.

FRENK: - Không có lẽ. Thưa ông, buồng đã dành cho các ông.

BIL: - Lộn xộn! Gọi người gác cửa, số bao nhiêu?

FRENK: - Dạ, bẩm, 2-17!

BLI: (*Với Zôra*) - Cậu cho phép?

ZÔRA:

- Điện thoại hỏng. Không rõ vì sao.

Bil đến gần điện thoại, chợt quay lại rất nhanh và rút từ túi áo khoác cái lọ hình cầu đựng thuốc mê, rồi phủ vào mặt Zôra. Chú bé mêđi. Bọn du đảng nhanh tay nhét chú vào chiếc valy lớn, và từ từ rút.

Một lát im lặng. Dzôr quay lại bưng hai cốc nước ngọt vào và ngạc nhiên thấy phòng không có ai. Chú nhìn sang các phòng bên và ngó cả vào buồng tắm. Không thấy người bạn Nga đâu, Dzôr lo sợ, lúng túng với hai cốc nước ngọt trong tay.

CẢNH HAI

(Trụ sở của đại diện hãng hàng không quốc tế

Phòng tiếp khách và phòng làm việc của ông Erlai. Trên tường treo những bức tranh quảng cáo sặc sỡ. Cô thư ký Dzôi đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại. Còn Erlai trong phòng làm việc của mình, cũng đang nói điện thoại).

DZÔI:

(Trong phòng tiếp khách) - Rất tiếc, ông Erlai hiện đang bận. Vâng, cảm ơn, tôi sẽ truyền đạt ngay lập tức lời mời của ngài đến ông Erlai. Vâng, vâng, ông Erlai không thể dự tiệc rượu tại Đại sứ quán Nigêria! Không, máy bay của chúng tôi đã cất cánh theo đúng thời gian biểu...

ERLAI:

(Trong phòng làm việc, tiếp tục nói chuyện qua điện thoại) - Cái thằng chó chết đó đánh giá cuộc đời bà mẹ già lụ khụ của nó 50 ngàn đôla. Để lấy số tiền bảo hiểm đó, nó đã mua cho bà một vé máy bay và nhét vào valy của mụ quả bom nổ chậm. Chúng tôi được báo trước có nửa giờ trước khi máy bay cất cánh. Quả bom được lôi ra khỏi valy và máy bay, tất nhiên là, không nổ tung, nhưng mấy ông nhà báo thánh tai đã ít nhiều làm phiền. Và bây giờ lại còn có cái chuyện thằng bé người Nga nữa chứ! Có quỷ mà biết được là nó biến đi đâu. Không bao giờ biết được cái gì ẩn trong trí tuệ bọn Nga. Rầy rà quá... tất cả những

chuyện đó lại xảy ra liên quan đến máy bay của chúng tôi. Ngày hôm nay, tôi ăn bữa trưa với viên đội trưởng cảnh sát Sêk. Còn bây giờ thì phải tiếp đại diện lãnh sự quán Liên Xô đấy! Anh không ghen chứ? Cuộc nói chuyện sẽ chẳng thú vị gì đâu. Thôi được tôi sẽ chờ, anh cứ gọi điện thoại nhé...

Chợt Kônđrasin bước vào phòng khách. Cô thư ký Dzôi đứng lên tiếp.

DZÔI: *(Cười nhã nhặn).* - Thưa ngài Kônđrasin, ông Erlai đang chờ ngài, xin mời!

(Đỡ lấy chiếc mũ từ trong tay ông ta và mở cửa vào phòng làm việc Erlai đứng dậy từ bàn làm việc, đi ra).

ERLAI: *(Vui mừng)* - Ngài Kônđrasin, tôi rất lấy làm hân hạnh được làm quen với ngài trong buổi chiều đãi nhân dịp khai mạc cuộc triển lãm sách Liên Xô vừa rồi. Thật là những xuất bản tuyệt vời! Có đúng không thưa ngài. Đặc biệt là những sách viết về nghệ thuật

cổ đại, dùng cho trẻ em! Các ngài nắm được nghệ thuật in sách. Tôi chỉ còn một cách là vô cùng xúc động.

KÔNDRASIN: *(Thận trọng)* - Vâng chúng ta đã quen biết.

ERLAI: - Tôi rất phiền lòng vì lý do cuộc gặp gỡ hôm nay giữa chúng ta.

KÔNDRASIN: - Không đâu, tôi cũng vậy,
(Họ ngồi xuống ghế. Erlai mời Kônđrasin uống nhưng ông từ chối).

ERLAI: - Tôi sẵn sàng nghe tất cả những yêu cầu của ngài, và làm tất cả những gì mà tôi có thể làm được.

KÔNDRASIN: - Lãnh sự quán Liên Xô rất lo lắng về trường hợp em bé Liên Xô 12 tuổi Gheorghi Timôkhin đi trên chuyến máy bay thường kỳ của hãng ngài... nghỉ chân tại thành phố này và bị mất tích.

ERLAI: - Đúng là chú bé đã đi chuyến máy bay của hãng chúng tôi. Trong danh sách hành khách, chú ở 05'57. Rất tiếc là chuyến bay bị gián đoạn và những

nguyên nhân không thuộc về chúng tôi.

KÔNDRASIN: - Và người khách mà các ông xếp số 57 đó đã vô cơ biến mất.

ERLAI: - Trong trường hợp chuyển bay bất ngờ bị gián đoạn thì chúng tôi bảo đảm cho mọi hành khách phương tiện ăn ở, ngủ đêm tại khách sạn của hãng. Nhưng tôi, không thể trả lời về những hành khách tự tiện bỏ khách sạn mà không quay lại. Chắc ngài cũng đồng ý như vậy.

KÔNDRASIN: - Các ngài đứng trước một em bé, chúng tôi nhắc lại, một em bé 12 tuổi, một em bé chưa đến tuổi vị thành niên.

ERLAI: - Chú bé được chở đến khách sạn bằng ô-tô buýt cùng với tất cả các hành khách. Chú được ở một căn buồng với đầy đủ tiện nghi. Người ta dẫn chú bé vào đó, cho chú dùng bữa tối và báo rằng, sáng mai sẽ đến đón chú... Nhưng buổi sáng chú đã biến mất. Giường chiếu, chăn đệm vẫn nguyên

nếp cũ. Chú bé không ăn sáng. Và dường như không ngủ đêm tại khách sạn. Chúng tôi rất lấy làm tiếc, nhưng không thể vì một hành khách mà giữ tất cả chuyến bay lại. Chúng tôi sẽ báo cho cảnh sát.

KÔNDRASIN: - Các ngài phải thông báo ngay cho lãnh sự quán Liên Xô rằng, trong chuyến bay đó, chuyến bay bất ngờ gián đoạn ấy có một em bé Liên Xô. Trong trường hợp đó, lãnh sự quán Liên Xô sẽ tìm ra khả năng gặp em tại sân bay, và tạo điều kiện cho em ngủ lại đêm theo sự suy xét của mình! Nhưng các ngài đã không làm như vậy... Do đó, tất cả trách nhiệm thuộc về hãng các ngài. Thay mặt lãnh sự quán Liên Xô tại đất nước các ngài, tôi chính thức tuyên bố phản đối... và đòi các ngài phải áp dụng mọi biện pháp cần thiết để tìm ra em bé bị mất tích.

ERLAI: - Chúng tôi xin tiếp nhận lời tuyên bố của ngài và sẽ làm tất cả những gì có

thể làm được.

KÔNDRASIN: - Chúng tôi còn biết thêm rằng, hãng hàng không các ngài đã tung ra cái tin một nhân viên phục vụ khách sạn tên là Tsarli nào đó nhìn thấy chú bé đi ra từ tiệm rượu đêm, nơi mà chú bé đã ngồi sau quầy rượu và uống rượu. Chúng tôi hoàn toàn loại trừ trường hợp đó: trẻ em Lên Xô không bao giờ dám cả gan đi một mình vào tiệm đêm. Và hơn nữa, còn uống rượu sau quầy! Bịa đặt.

ERLAI: - Có thể là chú bé đã không đi một mình. Có thể là chú đã uống rượu ngọt? Ngài biết trẻ con chúng tôi rồi chứ?

KÔNDRASIN: - Chúng tôi biết.

ERLAI: - Chuyện đó, cuối cùng, có thể kiểm tra xem thực hư ra sao, bằng cách hỏi lại các nhân viên phục vụ khách sạn. Cảnh sát tất nhiên sẽ làm việc đó.

KÔNDRASIN: - Chú bé phải được tìm thấy.

ERLAI: - Chúng tôi cũng không mong gì hơn ngài. Ngài Kônđrasin, xin ngài hãy

tin chúng tôi. Chúng tôi quả là sơ suất khi không kịp thời thông báo cho lãnh sự quán Liên Xô về trường hợp chú bé Xô Viết bay trên chuyến bay đó.

KÔNDRASIN: - Cho phép được từ biệt. (*Đứng dậy*).

ERLAI: (*Dẫn khách ra đến cửa*) - Chúng ta hy vọng rằng, chú bé sẽ được tìm thấy, rằng đó chỉ là trò nghịch ngợm con trẻ. Tôi tin rằng mọi sự rồi sẽ ổn thỏa... Ô-kê!

KÔNDRASIN: (*Đứng ở cửa*) - Gút bai! Chào ngài, chúc ngài thành công.

(*Dzôi mỉm cười và trao lại cho Kônđrasin chiếc mũ. Ông cúi đầu cảm ơn, và đi ra*).

ERLAI: - Dzôi. Cô cho tôi nói chuyện với Đội trưởng cảnh sát Sêk.

DZÔI: - Có ngay ạ. (*Quay điện thoại*).
Erlai đi về phòng làm việc, gieo mình trên chiếc ghế, suy nghĩ. Chuông điện thoại réo.

DZÔI: - Alô! Ngài Đội trưởng cảnh sát Sêk đấy ạ? Mời ngài nói chuyện với ông Erlai.

ERLAI: *(Nhắc ống nghe)* - Vâng! Tôi có việc gấp cần đến ngài. Tôi muốn mời ngài dùng bữa trưa. Vâng. À không, tốt hơn hết là ở tại khách sạn. Tôi đã đặt thực đơn.

CẢNH BA

Một biệt thự ngoại ô. Trong căn phòng nhỏ, tiện nghi, ta thấy có cầu thang gỗ đi lên gác hai. Bên cạnh bếp lò, Mak-Đônnel và Zaklin ngồi trên ghế. Từ đâu đó đưa lại tiếng một bản nhạc.

MAK-ĐÔNDEL: *(Hút thuốc)* - Thế đấy! Zaklin! Ngày mai trước 11 giờ trưa cô phải có mặt ở San Fransisô theo số điện thoại đã ghi, hãy gọi cho ngài Gônzales và nhớ phải kiểm tra lại xem có đích thị là ông ta trả lời không, nhất thiết là ông ta, mà không được là ai khác. Nói với ông ta như thế này. Không, tốt hơn hết là cô hãy ghi để tránh nhầm lẫn.

ZAKLIN: - Thì đọc đi, tôi ghi.

MAK-ĐÔNNE: - Nào, ghi "Báo cho 3R về việc chúng ta sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của họ. Tiền: Đúng 500 ngàn, sẽ bảo đảm thực hiện những điều kiện của người giao hàng". Xong chưa, nhắc lại!

ZAKLIN: - "Báo cho 3R về việc chúng ta sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của họ. Tiền: đúng 500 ngàn, sẽ bảo đảm thực hiện những điều kiện của người giao hàng".

MAK-ĐÔNNE: - Không được tự tiện thêm bớt. Nói xong, tạm biệt và mắc ống nghe lên. Tốt hơn hết là gọi từ một tiệm rượu nào đó. Và không được muộn quá 11 giờ trưa. Gônzales chờ "cú" điện thoại đó.

Chắc cô đã biết rõ cung cách nói điện thoại của ông ta. Thoạt đầu ông ta thổi phù phù vào ống nói đến 5 lần, sau đó mới gắt nhặng xì lên bằng cái tiếng Bồ đào Nha của mình. Chịu khó nghe những thứ đó và vào chuyện với ông ta.

Phía trên cầu thang xuất hiện Zôra

cùng với những tên bắt cóc. Chúng nó đưa em xuống nhà. Bọn Mak-Đônnel và Zaklin đứng dậy đón.

MAK-ĐÔNDEL: *(Vui mừng).* - Đây, chú bé giá đắt của chúng ta! Bil, Frenk! Hy vọng rằng chú nhỏ này không đến nỗi câu các cậu lắm, phải không? Chúng ta đã kiếm được cái va ly cực to và chọc thủng một lỗ để nó có thể nằm trong đó mà thở. Tôi cũng hy vọng rằng các cậu không nhét chú ta vào đít xe, mà để chú lên ghế ngồi tử tế, hử? Cái hơi mê đó hoàn toàn vô hại, chú bé ạ! Các thầy thuốc còn dùng nó gây mê cả trẻ sơ sinh cơ.

Zôra tỉnh hẳn. Bây giờ chú bé thích thú quan sát hoàn cảnh mới của mình mà không hề lo sợ chút nào. Mak-Đônnel đẩy cho chú cái ghế và tiếp tục nói.

MAK-ĐÔNDEL: - Zaklin! Tôi cho rằng vị khách mới của chúng tôi, sau cuộc hành trình bất ngờ cũng cần lấy lại sức. Hãy mang lên đây ít thức ăn nguội ngon

lành một chút. Nhớ là đừng có mở loại đồ hộp xương hầm đấy. Thứ đó tôi mua cho chú Đuglas của tôi (*với Zôra*). Con Đuglas của tôi rất thú thú đồ hộp đó. Thế nào, cậu dùng gì, cà phê, trà?

ZÔRA: (*Bình thản*) - Giá có cốc sữa! Hay là sữa chua cũng được!

MAK-ĐÔNNE: - Nghe thấy không? Zaklin, không sao, không sao, chúng tôi cũng có thứ đó, Zaklin, chúng tôi chờ cô đấy. Các bạn, còn thứ nào bồi dưỡng bổ hơn sữa không nào!

Zaklin đi ra.

BIL: - Chúng tôi làm nhanh không tưởng được. Chúng tôi không chờ bọn mới được cử đến hỗ trợ. Bởi vì, xe đỗ cạnh khách sạn có thể bị để ý.

FRENK: - Hơn nữa, tôi mặc bộ quần áo mượn của người gác cổng... Hần lấy của tôi tất cả 50 đô la tiền thuê áo khoác và mũ.

BIL: - Chúng tôi đột nhập, và ra khỏi

khách sạn cứ êm ru với cái valy chắc nịch này.

FRENK: - Thật hú vía. Chẳng ma nào thêm đề ý đến chúng tôi. Ở phòng ngoài khách sạn, toàn khách du lịch.

BIL: - Có thể cuỗm thêm vài cái valy nữa cũng chả ai để ý!

MAK-ĐÔNNE: (*Nghiêm ngặt*). - Thế còn chưa đủ, hả? Phải cẩn thận, nhớ một lần và mãi mãi rằng, chúng ta làm ăn to chứ không thêm ăn cắp vặt.

FRENK: (*Tự rót rượu cho mình*) - Thưa ngài thủ lĩnh, nó đùa đấy ạ!

MAK-ĐÔNNE: (*Với Zôra*) - Có lẽ người bạn mới của chúng tôi đã hiểu rõ hoàn cảnh của mình trong xã hội chúng ta?

ZÔRA: Hiểu, bị bắt cóc!

MAK-ĐÔNNE: - Điều đó làm tôi rất khoái (*cười*). Nói cho đúng thì tôi không ngờ rằng, cuộc gặp gỡ giữa chúng ta lại đâm ra thân mật như thế này. Cậu bé, hãy tin tôi, chúng tôi không hề mong muốn điều gì xấu đến với cậu. Hơn nữa cậu sẽ

sống với chúng tôi trong những điều kiện còn tốt hơn nhiều so với cái điện trang hôi thối mà họ định đưa cậu đến. Tất nhiên là chúng tôi có thể để cậu tới gặp bà cô mà thậm chí cậu chưa biết ấy. Nhưng chúng tôi đã quyết định tóm cậu trên đường đi. Bởi vì lẽ thứ nhất, từ khách sạn đến đây, đến căn nhà ngoại ô đầy tiện nghi này, gần hơn là từ cái điện trang xa xôi hôi thối kia. Nếu như từ đó... mà cho cậu vào valy thì... mệt lắm! Hết hơi! Thứ nhì, hơi gây mê chỉ có tác dụng trong vòng một tiếng đồng hồ. Các bác sĩ dùng loại gây mê này chỉ trong những trường hợp tiểu phẫu thuật. Mà từ cái điện trang quý tha ma bắt ấy đến đây... đường đi phải mất không kém 5 tiếng đồng hồ ... Chà ... cậu bé ... cậu cảm thấy hơi chóng mặt không?

ZÔRA: (*Bình thản*) - Không, cảm ơn. Tôi cảm thấy khỏe.

MAK-ĐÔNNE: - Tôi có bốn phen phải "lật con bài"

của chúng tôi cho cậu biết. Chúng tôi bắt cóc cậu thật đấy, nhưng chỉ giữ cậu vài hôm, trong khi mà ông bố giàu có và nhân từ của cậu chưa chuộc cậu với giá mà chúng tôi đặt.

ZÔRA: - Nửa triệu đô la?

MAK-ĐÔNNE: (*Ngạc nhiên*) - Chà, ông nhỏ, ông biết cái giá của mình à?

ZÔRA: - Nếu như chỉ mới quảng cáo lần đầu mà loại thịt hộp xương hầm dành cho chó đã bán được hơn một triệu, thì 500 ngàn để chuộc đứa con trai duy nhất đã lấy gì làm nhiều!

Zaklin bưng sữa và thức ăn vào.

MAK-ĐÔNNE: (*Khoái trá*) - Zaklin! Chúng tôi được hầu chuyện một nhà kinh doanh tí hon chính cống! Ông nhỏ tự đặt giá mình nửa triệu đô la! Nửa triệu không kém một xu! Chà, các vị có cảm thấy thú vị không (*Với Zôra*) - Thừa nhà kinh doanh tí hon, sữa và bánh ngọt đây. Xin mời! (*Bưng đĩa cho Zôra tận mắt*).

(Zôra tự rót sữa vào cốc. Chú bé uống

sữa, ăn bánh và tiếp tục quan sát chung quanh).

MAK-ĐÔNNE: *(Tiếp tục nói chuyện)* - Ngày mai, ông cụ nhà cậu sẽ được thông báo về sức khoẻ của cậu, thậm chí cả về khả năng đón cậu trong những vòng ôm của cha mẹ... Thế đấy, ngày mai chậm nhất là vào sáng tối... Ông cụ sẽ được đảm bảo rằng, hành động bắt cóc cậu không bao giờ xảy ra lần thứ hai nữa. Thế đấy, cái gì lấy là lấy, cái gì trả là trả. Chúng tôi là những người quân tử, chúng tôi đã nói là giữ lấy lời.

ZÔRA: - Thế nhờ ông cụ chột khước từ việc chuộc thì sao?

MAK-ĐÔNNE: *(Ngạc nhiên)* - Cậu chả vừa nói rằng để chuộc đứa con trai, người thừa kế duy nhất mà mất có 500 ngàn thì vẫn còn là rẻ là gì! Rằng nếu như chỉ mới quảng cáo lần đầu mà loại thịt hộp xương hầm dành cho chó...

ZÔRA: - Không, tôi muốn nói là, có thể, ông cụ muốn báo cảnh sát.

MAK-ĐÔNNE: - Chúng tôi sẽ tìm ra khả năng nói

chuyện với cụ nhà bằng điện thoại. Và cậu sẽ khuyên ông hãy sáng suốt hơn một chút. Báo cảnh sát chỉ tổ làm rắc rối thêm mối quan hệ "thân thiện" giữa chúng ta! Không nên làm như thế.

Điện thoại réo chuông.

ZAKLIN: *(Nhấc ống nghe)* - Alô! Tôi nghe đây!
(với tên cầm đầu Mak-Đônnel). Chú "lính mới" gọi.

MAK-ĐÔNNE: - Gọi gọi cái gì. Bảo chúng nó quay về.

ZAKLIN: *(Nói vào ống nói)* - Quay về ngay! Thế hả, tôi không hiểu *(lại nghe).*

MAK-ĐÔNNE: *(Cũng ngờ ngợ)* - Nó nói gì?

ZAKLIN: *(Lấy tay bịt ống nghe)* - Nói rằng, với chiếc va li mọi chuyện đều ổn, họ sắp về đến đây.

BIL: - Ai chờ chúng nó!

MAK-ĐÔNNE: *(Sốt ruột)* - Mắc ống nghe lên.

Zaklin mắc ống nghe vào máy.

MAK-ĐÔNNE: *(Bực mình)* - Công lao của chúng đấy chắc!

“Vội chiếc va li mọi chuyện đều ổn”.

(Ngừng một lát).

ZÔRA: *(Bất chợt)* - Ngộ ngài Ritsrar Rôp Rônson báo cáo lên Tổng thống thì sao?

MAK-ĐÔNNE: - Tổng thống nào?

ZÔRA: - Tổng thống Hoa kỳ.

MAK-ĐÔNNE: - Thú vị đấy! Nhưng trong trường hợp này thì có gì để báo cho Tổng thống?

ZÔRA: - Khiếu nại rằng: Tình hình lộn xộn, rằng trẻ con Mỹ bị bắt cóc, và kẻ bắt cóc còn đòi cha mẹ chúng chuộc tiền! Ở Liên Xô chẳng hạn, chuyện đó không bao giờ xảy ra.

MAK-ĐÔNNE: *(Ngạc nhiên)* - Liên Xô thì dính dáng gì vào đây! Ở Liên Xô, chú bé ạ, tôi có biết ít nhiều, từ lâu, làm gì còn nhà tư bản. Mà cái lũ trẻ ranh, con cái những ông bà không một xu dính túi, ngay cả ở Mỹ cũng chả sợ bị bắt, ai cần chúng nó làm gì?

ZÔRA: *(Kiên quyết)* - Thế ngộ nhờ ngài Ritsar

Rôp Rônson cứ nhất quyết phản nân với chính Tổng thống thì sao? Lúc đó thì kẻ nào sẽ bị trừng phạt?

MAK- DÔNNEL: - Thôi được, cứ cho là như vậy. Tôi cũng không loại trừ khả năng đó, bởi vì ở nước Mỹ chúng ta có dân chủ. Cuộc nói chuyện đó có thể xảy ra.

ZÔRA: - Thì Tổng thống sẽ nói thế nào?

MAK- DÔNNEL: (*Ngập ngừng*) - Chà, khó mà đoán trước được trình tự ý nghĩ của Tổng thống! Nhưng ở địa vị Tổng thống thì tôi có thể nói ngay: “Ngài Ritsar Rôp Rônson kính mến! Một đứa trẻ bị bắt cóc mà người ta đòi chuộc thì là nghĩa lý gì so với hàng trăm thanh niên Mỹ chết ở chiến trường Việt Nam. Nhưng thanh niên không thể được trả lại cha mẹ chúng bằng bất cứ giá nào! Xin ngài hãy rút đi và đừng có phỉnh phờ tôi bằng đứa con quý tử của ngài! Nếu như nó cần cho ngài, thì hãy quảng tiền ra mà chuộc!” Đó, tôi có thể ở địa vị Tổng thống Mỹ mà nói với ngài “Tổng thống công ty sản xuất đồ hộp

chớ" như vậy!

ZÔRA: - Đúng và tôi cũng xin thêm...

MAK- DÔNNEL: (*Có vẻ khoái*) - Thêm thế nào, hả chú bé?

ZÔRA: - Thêm rằng. Ở cái đất nước mà người ta ám sát cả Tổng thống của mình... thì làm gì có được tình trạng trật tự chân chính. Vậy thì phen nà, khiêu nại mà làm gì. Tốt hơn hết là nên chuộc đứa con!

MAK-DÔNNEL: - Nghe thấy không, các ngài. anh bạn trẻ của chúng ta suy nghĩ ghê không... Nếu tôi không lầm thì chúng ta đã bắt cóc cả thấy 27 cô cậu lứa tuổi từ 5 đến 15, nhưng không có đứa nào có trí óc như ông nhỏ này. Các cô các cậu kia đứa thì cãi nhau, cấu xé nhau, đứa thì run bắn lên vì sợ hãi, đứa thì đập phá đồ chơi và đồi cơm! Không đứa nào tự chủ, dằn lòng và suy nghĩ rộng như ông nhỏ này (chỉ vào Zôra) người thứ 28!

Có tiếng ô tô đi đến gần nhà. Chuông gọi cửa, Frenk ra mở cửa, Ranl và

*Tômmi xuất hiện. Chúng hí hửng
khiêng vào một chiếc va ly đen to.
Mak- Dônnel lặng lẽ ra đón chúng.
Ranl bằng một động tác nhanh gọn
mở va li và Dzôr bị hất ra từ đó. Tay
chú bé bị trói, mồm nhét đầy giấy, chú
sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng bất chợt
nhìn thấy Zôra, chú bé có vẻ yên tâm
hơn. Một lát im lặng.*

MAK-DÔNNEl: *(Giận dữ)* - Thế là thế nào, hả, ai
đây, hả?

TÔMMI: - Đó là thằng bé, chúng tôi tóm nó
ngay tại khách sạn, buồng số...

RANL: - Hơi mê không có hiệu quả. Đành
phải dùng bạo lực.

TÔMMI: - Nó không thích nằm trong va ly.

RANL: - Nó còn đánh cả Tômmi.

MAK-DÔNNEl: *(Nghiến răng)* Nó là ai? Hả? Các anh
bắt nó ở đâu hả? Ở đâu?

TÔMMI: - Khách sạn Đế quốc. Tầng 25, buồng
số 2027. Chính xác, rất chính xác
thưa ngài thủ lĩnh! Mọi sự đâu vào
đấy!

Ngừng một lát

MAK-DÔNNEL: (*Lau mồ hôi trán*) - Cởi trói cho nó, lôi giẻ trong mồm nó ra!

(*Dzôr được cởi trói và lôi giẻ từ trong mồm ra*).

MAK-DÔNNEL: - (Với Dzôr) Mày là ai? Tên gọi?

DZÔR: - Dzôr Rôp Rônson!

MAK-DÔNNEL: - (Nhìn Zôra) Thế còn ông này?

ZÔRA: - Zôra Timôkhin!

MAK-DÔNNEL: - Zôra là cái cóc gì hả? Timôkhin là cái cóc gì, hả? Tôi hỏi, tên ông là gì? Hả, ông nhỏ?

ZÔRA: - (*Bình thản*) Họ Timôkhin, tên: Ghêorghî. Các bạn thường gọi tên là Zôra.

MAK-DÔNNEL: - Bil, Frenk, chúng mày bắt nó ở đâu, hả?

BIL: - (*Sợ*) Khách sạn Đế quốc.

FRENK: - Tầng 25, buồng số 2027

MAK-DÔNNEL: (*Với Zôra*) - Mày là ai, là ai?

ZÔRA: (*Kiêu hãnh*) - Tôi, công dân Liên Xô, còn bạn này (*chỉ Dzôr*) là công dân

Hoa Kỳ.

Yên lặng.

CẢNH BỐN

Ngày hôm sau. Vẫn tình trạng cảnh ba. Bây giờ người ta thấy ánh sáng chiếu rõ một phòng “trẻ em” bên tầng 2, nơi giam những “tù nhân”. Trong phòng là hai cậu bé: Dzôr và Zôra.

DZÔR: - Chúng nó sẽ làm gì cậu, bây giờ cậu không cần cho chúng nữa, những tên du đảng ấy, chúng có thể giết cậu!

ZÔRA: - Không dám đâu: Mình dẫu sao vẫn là công dân Xô Viết!

DZÔR: - Cậu nghĩ thế nào, bố mình đã biết rằng mình bị bắt cóc chưa nhỉ?

ZÔRA: - Thế còn lão Makintôs của cậu? Lão sẽ phải chịu trách nhiệm về cậu trước bố cậu chứ! Phải chăng, lão không đi báo cảnh sát? Mà này, chúng ta có nên thử trốn không nhỉ?

DZÔR: - Trốn làm quái gì. Cậu chạy, và

chúng lại bắt đấy!

ZÔRA: - Tên cầm đầu nói với mình rằng, nếu bỏ tiền ra chuộc, thì lần sau, chúng không bắt nữa. Đó là lệ của chúng. Nay, Dzôr, mình sẽ không bỏ cậu đâu, không để cậu một mình trong tai nạn đâu.

DZÔR: - Cậu ở lại với mình đến cùng à?

ZÔRA: - Tất nhiên... Khi nhận được tiền chuộc, chúng sẽ tha cậu nguyên vẹn... Phải chăng, chúng mình đã chơi với nhau. Chơi với nhau thì không bỏ nhau. Mình sẽ cứ ngồi đây với cậu. Chúng nó không muốn mình là một bằng chứng sống, nhưng chúng sẽ không thực hiện được ý đồ đó. Chúng định tha mình, nhưng mình đòi phải có đại diện lãnh sự quán Liên Xô tới đây đón mình.

DZÔR: - Cậu cho là, nếu như chúng không thả cậu, thì sẽ có chiến tranh với người Nga à?

ZÔRA: *(Nhún vai)* - Đùng một cái nổ ra chiến tranh? Không, chính phủ của chúng

tôi bảo vệ những con người chân chính, nhất là những đội viên thiếu nhi.

DZÔR: *(Buồn rầu)* - Còn ở Mỹ chúng tôi, người ta chỉ bảo vệ đô la! Đô la!

Trở lại phòng dưới.

Một cuộc họp diễn ra quanh bàn. Ngoài những nhân vật cũ, còn có Makintôs, một chủ thể gây còm, cúi gắt mặc quần áo nhàu nát.

MAK-DÔNNEL: - Thằng nhóc đòi chúng ta phải gọi đại diện lãnh sự quán Liên Xô! Các vị nói thế nào, hả? Chúng ta nên gọi hấn đến đâu? Biệt thự này? Hả? Và chúng ta nói gì với hấn? “Xin ngài tha lỗi cho, ngài lãnh sự Xô Viết, chúng tôi bắt nhầm phải chú bé Liên Xô của các ngài. Xin các ngài hãy nhận chú bé trong tình trạng còn sống và khỏe mạnh như thường. Và hãy giữ nguyên quan hệ giữa chúng ta”. Thế, ta nói với hấn như vậy hả?

MAKINTÔS: - Các anh bắt cóc nó làm cái cóc gì cơ chứ? Tôi đã cố tình đi xuống tiệm

rượu để các anh có thì giờ hành động.
VẬY MÀ CÁC ANH LÀM ĂN NHƯ THẾ À!

BIL: - “Làm ăn như thế” là thế nào? Chúng
tôi phải tóm nó trên đường phố chắc?

FRENK: - Chúng tôi đã bắt nó trong buồng của
ông. Làm sao mà chúng tôi có thể biết
được rằng, nó không phải là cháu chất
của ông. Nó nói tiếng Anh y hệt người
Mỹ. Lứa tuổi cũng...

MAK-DÔNNEL: - Ông Makintô, đáng lẽ ra ông
không nên lánh mặt như thế.

MAKINTÔS: (*Cáu*) - Thế nào, tôi hỏi các anh, tôi
không nên lánh mặt? Tôi phải chui
rúc đầu đó trong phòng, rồi chờ cho
đến lúc các anh mò vào bắt nó hả?
Chúng ta đã bàn bạc chính xác. Máy
bay sẽ hạ cánh đúng 18 giờ. Chúng tôi
đến khách sạn của Hãng hàng không
và ngủ đêm tại đó. Tôi đã thông báo
số buồng cho tên gác cổng tên là
Tsarli - Người của các anh sẽ lên
thang máy và tóm cổ thằng nhỏ.

BIL: - Chúng tôi đã làm đúng như vậy.

MAKINTÔS: - Đúng mà không đúng.

MAK-DÔNNEL: - Có trời mà lương trước được rằng
thằng cháu Dzôr của ông lại kịp thời
gặp gỡ và bắt bạn với thằng nhóc con
người Nga ấy. Bắt bạn và còn mời nó
vào phòng chơi, rồi lại bỏ đi, để thằng
bé Nga ở lại một mình có chết người
ta không cơ chứ.

*Chuông điện thoại: Tất cả im lặng,
theo dõi Zaklin đến gần điện thoại.*

MAK-DÔNNEL: - Gì thế? Ai gọi?

ZAKLIN: - Ngài Gônzales. Ổn rồi, đã chấp nhận
điều kiện.

MAKINTÔS: *(Tự tin)* - Tôi không chờ gì hơn. Bây
giờ, điều quan trọng là riêng tôi phải
được giải phóng khỏi vụ việc này. Dầu
sao, tôi vẫn có trách nhiệm với thằng
bé.

MAK-DÔNNEL: - Hy vọng rằng, ông không vội báo
cho cảnh sát.

MAKINTÔS: - Anh biết tôi, tôi vốn không ưa giạt
gân!

MAK-DÔNNEL: - Chúng tôi cũng vậy,

MAKINTÔS: - Tôi chỉ giới hạn trong việc gọi điện

về San Fransiskô và khuyên Ritsar Rôp Rônson là đừng có làm âm chuyện lên một cách vô ích. Điều đó chỉ tổ làm cho mấy tờ báo giật gân nặng xì lên. Ngoài ra chả đi đến đâu cả, mà chỉ tổ rắc rối thêm mối quan hệ giữa chúng ta. Tôi khuyên hấn ráng chờ 48 tiếng đồng hồ.

MAK-DÔNNEL: - Lời khuyên trí tuệ!

MAKINTÔS: - Chả là tôi hiểu hấn. Hấn không chờ được lâu. Thế nào chúng ta cũng nhận được ở hấn điều mà chúng ta đòi.

MAK-DÔNNEL: - Tiên, ông muốn nói tiên?

MAKINTÔS: - Hấn sẽ viết ngân phiếu thực bất kỳ ngân hàng nào, cho bất kỳ tên ai. Điều quan trọng là (*cười bợ đỡ*) tôi có thể nhận được phần của mình.

MAK-DÔNNEL: - Không nên, không nên cuống cuống lên như thế, ông Makintôs, ông sẽ có phần. Chúng tôi sẽ trao tận tay ông đứa bé, và ông sẽ đưa nó về nhà cố gắng làm sao cho thân hình thẳng bé giữ đúng như lúc chúng tôi giao nó cho ông.

MAKINTÔS: - Tôi e rằng, cuộc gặp gỡ với bố nó sẽ chẳng thú vị gì cho tôi. Tôi sẽ phải phân trần mất hết thì giờ.

MAK-DÔNNEL: - Ngược lại, ông sẽ diễn tả mình như là vị cứu tinh của thằng bé, sẽ tô vẽ đủ màu sắc cho cuộc xuất quỷ nhập thần của bọn du đang vào khách sạn...vân vân và vân vân. Cái chính là ông đừng có tiếc bột màu và bút lông! Ông nên nhớ rằng, những 500 ngàn đô la biểu ông để ông đặt vào túi mình, chỉ vì độc một việc là thông báo về chuyến bay, về địa chỉ khách sạn và số buồng ngủ. Kể ra số tiền “nhuận bút” đó cũng không đến nỗi tồi, ấy là chưa kể rằng ông đã bán đúng đứa cháu họ xa của mình! (cười).

Trở lại phòng “trẻ em” trên gác, Zôra cắt tóc xong cho Dzôr. Chú bé Mỹ ngoan ngoan chia tay với mô tóc dài của mình.

ZÔRA: - Giá mà cậu được sang Liên Xô, đến câu lạc bộ thiếu nhi như chúng mình, thì cậu sẽ nhớ suốt đời thế nào là tình

bạn thiếu nhi. Tất nhiên, chớ có dại mà để cho các bạn ấy biết rằng, cậu là con trai tư bản... À không sao, các bạn ấy cũng biết rằng ở Mỹ, điều kiện sống khác ở Liên Xô, và các bạn ấy sẽ thông cảm với cậu. Nhưng này, chủ yếu là chớ có kể cái chuyện bố cậu có nhà máy sản xuất đồ hộp chớ nhé. Thứ nhất, các bạn ấy sẽ không tin, thứ nhì, các bạn sẽ cười cậu và gán cho cậu một biệt hiệu gì đó...

DZÔR:

- Biệt hiệu thế nào?

ZÔRA:

- Các bạn sẽ đặt cho cậu một cái tên ngô ngố gì đó, như là “Ngài gấm gừ” hay “Chú xương hàm” chẳng hạn. Ở Liên Xô, các bạn hay đùa nghĩ ra những cái tên rất hợp với từng người. Và cậu cũng đừng có nói về đầu tóc của cậu nhé. (*Nhìn Dzôr*). Bây giờ cậu giống mọi người. Đó, như thế là có thể đến câu lạc bộ thiếu nhi rồi!

Trở lại phòng dưới.

Vẫn những nhân vật như cũ trừ Makintôs.

MAK-DÔNNEL: - Bây giờ thằng bé người Nga. Hay là ta chở nó về khách sạn?

RANL: - Nó nhớ số xe của chúng ta. Nó rất khôn.

FRENK: - Nó không sợ gì cả!

MAK-DÔNNEL: - Tôi không có thì giờ, không trông mong gì ở nó cả. Chúng ta cũng không tội gì vì thằng bé Nga mà va chạm với cảnh sát. Chắc là người ta bỗng dưng nhớ đến nó. Nó đâu? Nó đăng ký máy bay... mà không bay! Lãnh sự quán Liên Xô thế nào mà chả phản đối Hãng hàng không quốc tế...Tuy nhiên, tôi cũng cho rằng cảnh sát không lấy gì làm vội vàng, sốt sắng lắm với công việc này. Hôm nay, tôi ăn sáng với viên đội trưởng cảnh sát. Hình như là hắn chưa hay biết tí gì về thằng bé Nga mất tích này. Hắn chỉ phàn nàn với tôi về nỗi khó khăn của cảnh sát trong việc tịch thu xì ke ma túy! Zaklin, dẫn bọn nhóc xuống đây (*với bọn du đang*). Các cậu đi đi...

Bọn du đang tản đi. Zaklin lên thang

gác.

Mak-Dônnel hút thuốc, suy nghĩ.

Zaklin quay xuống với hai em.

MAK-DÔNNEL: - Thế nào, các cậu, bị bọn kẻ cướp bắt hả?

ZÔRA: - Các người không phải là kẻ cướp, các người là bọn du đảng.

MAK-DÔNNEL: - Thì cũng rửa!

ZÔRA: Khác nhau chứ. Những kẻ cướp chính cống, như Rôbin Gatta... là những người cao thượng, họ không bắt trẻ em, họ giúp đỡ người nghèo.

MAK-DÔNNEL: - Và lấy tiền của nhà giàu? Đúng không? Chúng tôi chả làm thế là gì? (*Chỉ vào Dzôr*) Bố cậu này giàu nứt đổ vỡ vách ra. Ông ta cũng lấy của nhà giàu. Bởi vì, chỉ có bọn nhà giàu mới chơi chó, mới cần đến cái nhà máy chuyên sản xuất đồ hộp chó của ông ta (*với Dzôr*). Nghe đây, anh bạn nhỏ, bố anh đã chấp nhận điều kiện của chúng tôi. Anh sắp được tự do! Xin chúc mừng!

DZÔR: (Chỉ Zôra) - Thế còn bạn này?

MAK-DÔNNEL: - Yên tâm, yên tâm...chúng tôi sẽ xin lỗi ông nhỏ ấy, và đưa ông lên ô tô chở về chỗ mà chúng tôi đã bắt nhầm ông.

ZÔRA: - Lại nhét vào va ly?

MAK-DÔNNEL: - Đích thân tôi sẽ đưa cậu về. Tôi để cậu gần khách sạn...Tôi không có ý định sang Liên Xô. Do đó, chúng ta chia tay nhau vĩnh viễn.

ZÔRA: - Không được! Tôi không đi đâu cả. Tôi yêu cầu mời đại diện lãnh sự quán Liên Xô tới đây. Không thì tôi không rời khỏi đây!

MAK-DÔNNEL: - Cậu sợ rằng có gì đó đe dọa cậu, hả? Tôi xin hứa với cậu bằng lời hứa của những tên ăn cướp chính cống: không ai động đến một sợi lông chân của cậu. Chúng tôi không muốn dính dáng đến chuyện chính trị, nhất là với những người cộng sản Nga của các cậu. Chúng tôi là những người hoà bình. Tình hình chính trị thế giới không phải là do tay chúng tôi tạo nên.

ZÔRA:

- Tôi yêu cầu phải có mặt nhân viên của lãnh sự quán Liên Xô tới đây. Tôi là thiếu nhi Liên bang cộng hoà xã hội chủ nghĩa Xô Viết. Không ai có thể mua, hoặc bán thiếu nhi Liên Xô.

(Vào).

PHẦN HAI

CẢNH NĂM

*Vẫn là biệt thự ngoại ô. Phòng dưới. Bốn du
đăng Ranl, Bil, Frenk và Zaklin ngồi đánh bài. Chiều
xuống.*

BIL: - Lãnh sự quán Liên Xô tuyên bố
phản đối hãng hàng không. Cảnh sát
đã bắt đầu truy tìm thằng bé Nga.
Công lao của mày đấy Ranl ạ.

RANL: - Cho chui!

FRENK: - Cho thế nào! Chúng ta phải đương
đầu với thằng Zôra oắt con đó.

ZAKLIN: *(Chơi bài)* Lẽ nào chúng ta cứ bị trói
chặt vào thằng nhóc con này. Thiếu gì
cách! Nó là cái thớ gì mà nó không
biến mất.

BIL: - Thế không cách nào làm vừa lòng ngài thủ lĩnh của chúng ta sao?

RANL: - Tao hiểu ông ấy. Vì thằng nhóc đó mà làm mất thanh danh của chúng ta thì ông ấy không làm đâu. Mà muốn chúng ta trở thành những tên cướp của giết người chính cống hả? Nhớ rằng chúng ta đã bắt 27 đứa trẻ cả thầy, nhưng không một trường hợp nào xảy ra án mạng.

FRENK: - Ít ra, vì thế mà chúng ta có thể ngủ ngon và không đến nỗi phải nghĩ đến chiếc ghế điện! Chúng ta là những tên bắt cóc chứ không phải là những tên giết người. Thế mà muốn để chúng ta không ngủ ngon được nữa không?

ZAKLIN: - Cuối cùng thì rồi cũng phải tới chỗ đó thôi! Xem đây!

Chúng tiếp tục chơi bài. Có tiếng ô tô đi đến gần, Mak-Dônnel xuất hiện. Theo sau hắn là Makintôs và Tômmi. Mak-Dônnel cầm một tờ báo.

MAK-DÔNNE: (*Làm nhảm*) - “Xương hăm” dành cho giống chó Đức, batê dành cho chó

mồm dài...Chà, có quỉ mới kể được hết các loại chó cùng với các thứ đồ hộp chó. (Với Makintôs) và các ngài với chúng nó nữa! Không, các ngài có vẻ khoái cái trò đó lắm hả! Thoạt đầu, chúng tôi bắt cái thằng nhóc hóa ra là thằng Zôra ấy! Và khốn thay, sau đó là toàn Liên Xô với tất cả những tên lửa tầm xa của chúng! Sau đó, chúng ta lại tổng thăng Dzôr vào va ly, và sau đó là cha nó, một đại kinh doanh chỉ thiếu có 5 phút là trở thành tỷ phú! Thế rồi sao? Hoá ra cả hai thằng nhóc đó không đáng giá một xu! Một thằng thì cảnh sát đang truy tìm, còn thằng kia đơn giản, rất đơn giản là một tên khố rách áo ôm không có một xu dính túi. Chúng ta cần cóc gì những thằng nhóc con, con cái bọn nghèo kia chứ! Hả, các ngài?

ZAKLIN: - Chuyện gì đã xảy ra?

MAK-DÔNNEL: - Ngài Ritsar Rôp Rônson đã xì hơi như một quả bóng xà phòng! Chẳng có con chó nào trên thế giới này lè lưỡi

liếm 3 chữ R đỏ chói cả. Các hộp batê chó để thiu thối ra, còn loại “xương hàm” thì lên men nặng mùi trong các kho chứa hàng ế. (Với Makintô) - Còn ngài, ngài lại sẽ quả quyết rằng, sự việc thật vô cùng bất ngờ đối với ngài, rằng ngài không thể lường trước được, rằng ngài không chờ đợi sự khánh kiệt về tài chính của người họ hàng cà nông không tới của ngài chứ gì? Nào nói đi, nói!

MAKINTÔ: (*Nhút nhát*) Không lường được. Nói thật thì thời gian gần đây tôi cảm thấy Ritsar Rôp Rônson quả là có lo lắng điều gì đó.

MAK-DÔNNEL: - Bây giờ mới “cảm thấy”. Hừm, sao ngài không để ý xem gần đây hấn lo lắng về cái gì...nếu như những đồ hộp chó của hấn là một nhu cầu trên thị trường thì hấn còn lo lắng cái cóc gì hả?

MAKINTÔ: - Từ trước, hấn đã lên những cơn bệnh tưởng, nhưng người ta lại bảo đó là bệnh đau gan.

MAK-DÔNNEL: - Đau gan thì kệ cha lão! Chúng tôi sẽ tính toán với ngài những khoản chi phí cho vụ bất cóc này.

MAKINTÔS: - Nhưng tôi đã thực hiện mọi điều kiện. Bản thân tôi đã gắng sức đến một mức nào đó. Tôi nghĩ là, mình sẽ có phần, hoá ra bây giờ...

MAK-DÔNNEL: - Còn bây giờ thì xin ngài nhận lấy thằng nhỏ mà bố nó giao cho ngài quản lý, rồi đưa nó về cái điền trang của bà chị con cô cậu nhà ngài, hay là...tóm lại, chưa bao giờ tôi sa vào tình trạng chó chết như thế này (Với Zaklin). Còn Zaklin, cô mất hết tinh thần trách nhiệm rồi hả.

ZAKLIN: - Tôi hiểu.

MAK-DÔNNEL: - Lẽ ra cô phải làm thế nào?

ZAKLIN: - Tôi phải kiểm tra tình hình tài chính của công ty 3R trước khi chúng ta bắt tay vào vụ này.

MAK-DÔNNEL: - Cô phải đánh hơi, phải kiểm tra. Đánh hơi mọi hướng mọi phía, cô hiểu không, kể cả cái trò chơi chứng khoán mà gần đây hần tở ra không khoái gì

cho lắm. Đánh hơi mọi nguồn tin tức về công ty 3R, về cả những nguồn, những khả năng thanh toán của nó, đánh hơi tất cả những vụ việc tiêu tiền, những trò treo đầu dê, bán thịt chó của nó. Bọn xỏ lá thịt ngựa bảo là thịt lợn, còn thịt mèo bảo là thịt bò... Những người chơi chó ai dại gì mà mua đồ hộp của công ty 3R ấy!

ZAKLIN: - Tôi tin ở ngài Makintôs, tôi có lỗi.

MAKINTÔS: (Sợ) - Lão Ritsar Rôp Rônson không cho phép tôi tham gia vào công việc tài chính và sản xuất của công ty. Tôi chỉ biết những điều mà lão kể cho tôi. Tôi cảm thấy là, cái con người đã nướng vào cuộc chơi... một đêm 15 ngàn đô la mà các đêm sau vẫn cứ tiếp tục “thieu thân” cho đến sáng, thì không thể đang đứng trước tình trạng khánh kiệt. Tôi cứ nghĩ như vậy.

MAK-DÔNNEL: - Vào cuộc đỏ đen, cái con người đêm trước nướng 15 ngàn đô la đêm sau vẫn có thể nướng sạch! Nướng đến đồng xu cuối cùng, kể cả những đồ

hộp chó phế phẩm, kể cả những ống
bơ thịt hộp rỗng. Thậm chí cả con trai!
Nướng, nướng hết!

MAKINTÔS: (*Buồn rầu*) Vâng, tất nhiên... Riêng
tôi không bao giờ dán thân vào những
cuộc đổ đen, với những con bạc khát
nước như thế.

MAK-DÔNNEL: - Nghe thấy không, các cậu, ngài
Makintôs nói gì? Ngài nói ngài không
dán thân vào những cuộc đổ đen hả?
Với những con bạc khát nước ấy, hả?
Chà, ngài thật là trong sạch, thần
thánh! Trên vai ngài đang mọc ra đôi
cánh. Mà có khi móng vuốt đang làm
ngài ngứa ngáy cũng nên! Có thể lắm,
ngài là một thiên thần, chứ không
phải tên ăn trộm đang tâm bán đứng
đứa cháu họ mình. A ha!

MAKINTÔS: - Tôi cảm thấy là...

MAK-DÔNNEL: (*Cắt lời lão*) Thôi! Đủ rồi! Đừng nói
một câu nào nữa. Này các cậu, Bil,
Frenk, Ranl, Tômmi, nghe thấy cả rồi
chứ?

TẤT CẢ: (*Đồng thanh*) - Tất cả!

MAK-DÔNNEL: - Vì sai lầm của tiểu thơ Zaklin và của ngài Makintôs, mà vụ bắt cóc chú bé đắt giá của chúng ta hồng bát cả! Rõ chưa?

TẤT CẢ: - Rõ!

MAK-DÔNNEL: - Chúng ta đã lao động một cách vô ích! Hả?

TẤT CẢ: (*Đồng thanh*) - Đã lao động một cách vô ích!

MAK-DÔNNEL: - Hơn nữa, chúng ta còn lâm vào tình trạng ngu xuẩn chưa từng thấy là dính dáng với thằng nhóc con Nga Timôkhin. Nếu như biết rằng chú bé Dzôr, ngay sau khi bắt cóc ít buổi... đã trở thành con trai kẻ nghèo rớt mùng toi...thì hà tất ta bắt nó, và do đó không phạm sai lầm là nhét thằng bé Nga vào va ly, hả?

BIL: - Nếu như là chúng nó không đáng giá một xu, thì ta liệu mình làm cái cóc gì!

FRENK: - Tôi đổ mất cả thấy 7 giọt mồ hôi khi vác cái va ly ấy ra khỏi khách sạn.

RANL: - Tôi phải nói chuyện với thằng bé, lúc đột nhập vào buồng ấy mà, tôi lo quá, chỉ sợ rằng không làm được trò trống gì với nó. Khi chưa đập vào đầu nó.

TÔMMI: - Thế còn cái vết tím bầm dưới mắt tôi thì không đáng giá hả! Đau thật!

ZAKLIN: - Bây giờ làm thế nào?

MAK-DÔNNEL: (*Quyên lực*) - Đưa thằng Dzô-r Rôp Rônson xuống đây, Zaklin, tỉnh táo lên!

Zaklin lên tầng hai

MAK-DÔNNEL: (*Với Makintô*) - Chớ vội lộ cho thằng bé. Cứ để nó tưởng rằng bố nó đã chuộc nó và bây giờ ông đến đây đón nó.

MAKINTÔ: - Tôi đón nó làm gì?

MAK-DÔNNEL: (*Lo ngại*) - Ông nói gì? Hả, nhắc lại lời ông vừa nói?

MAKINTÔ: (*Luống cuống*) - Tôi nói là, là tôi sẽ làm gì với nó.

MAK-DÔNNEL: - Ông không biết phải làm gì với thằng bé bị người ta bắt cóc lúc ông mò xuống tiệm rượu và bây giờ ông

tìm được hả? Bố nó giao nó cho ông quản lí, rồi ông bị lạc nó, rồi ông tìm thấy nó, không biết phải làm gì với nó! Vậy thì tôi mách nước cho! Khóc lên vì súng sướng. Cười lên vì sung sướng. Ôm chầm lấy nó, hôn nó... Thế, làm như thế, ông có hiểu không!

MAKINTÔS: - Ông nghĩ rằng tôi có thể đóng kịch được như vậy à?

MAK-DÔNNEL: - Ô, không sao. không sao, miễn là ông cố làm ra vẻ râu rĩ với bộ mặt đám ma... rồi khóc, cười, ôm, hôn, cảm ơn chúng tôi vì đã giữ gìn nó nguyên vẹn, dẫn nó về nhà với ông bố suýt chết ngất đi vì sung sướng của nó. Từ nay chả ai thêm động đến người thừa kế của ông ta nữa. Tôi cam đoan với ông như vậy.

Zaklin dẫn Dzôr xuống. Nom chú bé còn có vẻ ngái ngủ. Sự có mặt của Makintôs thậm chí không làm chú ngạc nhiên.

MAK-DÔNNEL: *(Nhìn Dzôr trong bộ tóc ngắn)* - Nó làm sao thế? Tôi không nhận ra nữa!

FRENK: - Nó cắt tóc, thừa ngài thủ lĩnh.

MAK-DÔNNEL: - Ai bày cho mày cái trò ấy, hả?
Thằng nhóc?

DZÔR: - Tôi chuẩn bị sang Liên Xô.

MAK-DÔNNEL: *(Vội vàng)* Rõ, vậy thì chúc lên đường may mắn! Nhưng bây giờ tôi có bốn phen thông báo để cậu biết là, công việc của cậu ổn cả. Chà, chưa đầy hai buổi mà cậu đã được tự do. Người nhà cậu đến đón cậu đây. Cậu không nhận ra người bà con của cậu?

DZÔR: *(Ngáp)* Bố tôi đã chuộc à?

MAK-DÔNNEL: - Tất nhiên! Làm thế nào khác được.
(Ra hiệu cho Makintôs. Lão ta bắt đầu cười và cố giả vờ khóc lên vì sung sướng, chạy đến ôm và hôn Dzôr. Chú bé thoát ra khỏi vòng ôm của lão).

DZÔR: *(Ngái ngủ)* Bố tôi chuộc tôi 500 ngàn, đúng không?

MAKINTÔS: - Chuộc, chuộc *(Tiếp tục ôm ghi chú bé).*

MAK-DÔNNEL: - Tiếc rằng chúng tôi không đòi ông ta cả một triệu. Một triệu ông ta cũng

chuộc! Tiếc thật!

DZÔR: - Tất nhiên! Tôi là người thừa kế duy nhất của bố tôi (*Với Makintôs*) Đừng có ôm tôi vào người ông! Thế nào tôi cũng mách bố! Ông giao tôi cho ông quản lý. Ông chả thèm để ý đến tôi một chút. Ông xuống tiệm rượu, bỏ mặc tôi ở khách sạn một mình. Thế là họ bắt tôi. Ông sẽ phải trả lời về tất cả chuyện đó.

MAKINTÔS: (*Phân trần*) Tôi còn có lỗi! Tôi mà có lỗi. Thật là bất công. Hai đêm nay, tôi thức trắng, lo lắng và tìm kiếm...Thế mà bây giờ tôi phải nghe những lời trách móc!

MAK-DÔNNEL: (*Đe dọa*) Còn gì nữa! Nó nói đúng quá rồi còn gì. Nếu như ông không bỏ mặc nó một mình ở khách sạn, thì việc gì nó bị nhét vào va ly của chúng tôi! Thôi, nhận lấy nó, và đưa nó về.

DZÔR: - Thế còn bạn Zôra. Các ông định làm gì bạn ấy?

MAK-DÔNNEL: - Zôra thì dính dáng gì vào đây? Người ta chuộc cậu chứ không chuộc nó!

DZÔR: (Ngáp) Tôi không rời khỏi đây. Tôi không đi đâu, nếu không có Zôra cùng đi (Ngồi xuống ghế và bỗng gục xuống ngủ say).

Tiếng ầm ầm trên gác hai

ZAKLIN: - Zôra tỉnh dậy.

(Tiếng Zôra vọng xuống: Mở ra, mở ra ngay! Mở cửa.)

MAK-DÔNNE: - Zaklin, tôi ra lệnh: cho chúng uống thuốc ngủ liều gấp đôi cơ mà!

ZAKLIN: - Vâng, tôi cho chúng mỗi đứa hai viên.

MAK-DÔNNE: - Cô có đứng đó kiểm tra chúng uống không?

ZAKLIN: - Có, tôi đã kiểm tra.

MAK-DÔNNE: - Chà, với thằng bé Nga, thuốc ngủ đâm ra kém tác dụng.

Lại có tiếng ầm.

MAK-DÔNNE: - Thằng nhóc đập vỡ cửa mắt! Bil, chạy lên coi, vì sao mà nó làm loạn lên như vậy!

Bil vội chạy lên. Tiếng đồ đạc đổ ầm

âm. Phía đầu cầu thang, Zôra xuất hiện với vẻ đầy giận giữ. Theo sau chú bé là Bil.

ZÔRA: *(Kêu lên)* - Dzôr đâu? Các ông đưa nó đi đâu?

MAK-DÔNNEL: *(Chỉ vào Dzôr đang ngủ say)* - Làm gì mà cậu âm lên thế, cậu bé, đây, ông bạn của cậu đang ngủ say như chết đây.

ZÔRA: *(Nhìn thấy Makintôs)* - Ông là đại diện lãnh sự quán Liên Xô?

MAKINTÔS: - Như người ta đã nói với cậu...

MAK-DÔNNEL: *(Vội vàng)* - Đúng, đúng, xin giới thiệu với cậu. Đây là *(chỉ Makintôs)* đại diện lãnh sự quán Liên Xô. Ngài đến để đón cậu, đón các cậu, cậu và Dzôr. Các cậu có thể hoàn toàn dựa vào ngài!

ZÔRA: *(Nhìn Makintôs từ đầu đến chân)* - Đây mà là đại diện lãnh sự quán Liên Xô! Lừa bịp! Thứ nhất, ông này đeo hai chiếc nhẫn, thứ nhì, nom ông ta sờ sợ thế nào ấy. *(Với Makintôs)* Ông mà

đòi là đại diện lãnh sự quán Liên Xô!

MAKINTÔS: (*Chữa then*) - Tôi có nhận mình là đại sứ quán Liên Xô đâu. Tôi là chú họ Dzôr. Tôi đến đây để đón cháu tôi.

ZÔRA: (*Bình tĩnh với mọi người*) - Dzôr sẽ không đi với ông này, không đi đâu cả.

MAK-DÔNNEL: - Vì sao?

ZÔRA: - Cứ để Dzôr tỉnh dậy và nhận ra ông ta. Lúc đầu bảo là đại diện lãnh sự quán Liên Xô, sau lại bảo là chú họ Dzôr. Các ông lại âm mưu gì nữa đây? (*Đi lại gần Dzôr và lay tay bạn*) Dzôr, dậy đây!

Dzôr tỉnh dậy và ngáp

ZÔRA: (*Chỉ vào Makintôs*) - Đây là chú cậu?

DZÔR: - Không, không phải là chú mình?

MAKINTÔS: (*Bào chữa*) - Dầu sao, tôi với cậu cũng có họ.

ZÔRA: - Cậu có biết ông ta không? Đã lần nào cậu thấy ông ta chưa?

DZÔR: - Có. Đây là ông Makintôs mà mình đã kể cho cậu.

ZÔRA: - Rõ! (*Có vẻ yên tâm*) - À, mình nghĩ ra

rồi, đầu tiên họ cho chúng mình uống thuốc ngủ, sau rồi sẽ giết, từng đứa một!

MAK-DÔNNEL: - Chú bé ôi, điều đó không đem lại lợi ích gì cho chúng tôi! Hãy tin tôi, anh bạn nhỏ, còn thuốc ngủ thì chúng tôi vẫn cho tất cả trẻ em uống để chúng ngủ say và không sợ bóng tối. Tôi chỉ vô cùng ngạc nhiên là cậu khỏe quá, thuốc ngủ không quật nổi cậu. Cứ y như là cậu không uống thuốc ấy.

ZÔRA: - Đúng, tôi không uống. Tôi chỉ ngậm, rồi nhổ đi. Ai đại gì mà bất cứ thứ hóa học nào cũng tống vào mồm ấy! Thế mà tôi vẫn ngủ ngon... Nói chung, tôi chả sợ bóng tối!

MAK-DÔNNEL: (*Mặt mỉm cười*) - Thôi được, thôi được. Thời gian muộn rồi. Đã đến lúc chia tay. Nào, tạm biệt đi. Dzô về nhà, còn cậu Zôra thì ở lại đây với chúng tôi. Nào, cô Zaklin, hãy cho cậu Dzô uống một ngụm nước muối có mentô để cậu tỉnh táo ra.

FRENK: - Có lẽ tốt hơn hết là đưa cả hai cậu

đi. Hãy để cho ngài Makintôs dẫn cậu bé người Nga đến khách sạn.

BIL: - Ở đó người ta sẽ nhận ra cậu bé... theo tấm ảnh nó, đăng trên báo buổi chiều hôm nay.

RANL: - Cảnh sát đang truy tìm nó. Chúng ta việc gì cứ phải loay hoay với thằng nhóc con này mãi.

ZAKLIN: - Tôi còn một cách để chúng ta thoát khỏi nó.

ZÔRA: - Đừng nghĩ mưu! Các người không thực hiện được âm mưu của mình đâu! Tôi không đi đâu cả. Tôi chờ đại diện lãnh sự quán Liên Xô.

MAK-DÔNNEL: (*Thất vọng và cău*) - Làm gì có đại diện lãnh sự quán của mày. Hắn bay về Maxcova rồi. Bây giờ hắn đang ngồi trong điện Kremlin.

ZÔRA: (*Bướng bỉnh*) Thị phó đại diện sẽ đến. Người của chúng tôi từ lãnh sự quán Liên Xô sẽ đến đón tôi.

MAK-DÔNNEL: (*Với Makintôs*) - Nào, tạm biệt. Các người được tự do. Ở đây rồi chúng tôi

sẽ tự liệu. Nào, đi! Bil, dẫn bọn trẻ dắt giá ra. Chào Dzô! hãy hôn ông bố cậu! Chúc ông chóng bình phục! Điều đó tạo khả năng cho chúng ta gặp nhau một lần nữa!

DZÔR: *(Tĩnh hắc)* - Zôra. Mình phải đi. Nhưng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Cậu đến San Phranxicô và mình sẽ đến Maxcova.

ZÔRA: - Mình ghi địa chỉ cho cậu *(với Mak-Dônnel)*. Tôi viết vào đâu nhỉ? *(Tìm)*

MAK-DÔNNE: *(Vội vàng)* - Có ngay, có ngay đây. *(Đưa cho Zôra một tấm thiệp và bút chì)*.

Zôra ghi gì đó vào tấm thiệp rồi đưa cho Dzô - Dzô không đọc và đút vào túi áo. Các em ôm nhau - Makintô dẫn Dzô ra - im lặng một lát.

ZÔRA: *(Phá tan sự im lặng)* - Tôi về phòng mình ở trên gác. Nếu như ngày mai, đại diện lãnh sự quán Liên Xô không đến, tôi sẽ tuyệt thực. Chúc các ngài ngủ ngon! *(Chậm chạp và kêu hãnh đi lên thang gác)*

MAK-DÔNNEL: *(Suy nghĩ, sau một lúc lâu)* - Một hoàng tử và một thằng nghèo. Thằng nghèo đã chết, còn hoàng tử ở lại.

ZAKLIN: *(Ngạc nhiên)* - Hoàng tử?

MAK-DÔNNEL: *(Đột ngột)* - Giá vị hoàng tử 500 ngàn đô la không kém một xu! Vụ bắt cóc chú bé đất giá vẫn tiếp tục, Zaklin!

CẢNH SÁU

Phòng làm việc của chủ hiệu đồ chơi trẻ em Miki Maus. Sau những tấm kính lớn trong các tủ bày nhiều mẫu đồ chơi của trẻ em mới nhất, cho đủ các lứa tuổi: Xe tăng, máy bay, ô tô, tên lửa, súng máy, súng lục v.v... Chủ cửa hiệu Mak- Dônnel đang ngồi trên ghế nói chuyện với viên đội trưởng cảnh sát Sêk.

MAK-DÔNNEL: *(Xoay trên tay khẩu súng máy đồ chơi)* - Điều đáng nói về những đồ chơi trẻ em, còng sắt, dùi cui cảnh sát, thú thật với ngài, chúng tôi không đắt khách lắm. Với những cái còng sắt thì phải có hai chìa khóa. Trong giấy

quảng cáo của công ty, đã ghi rõ là, bố mẹ phải giữ một chìa để đề phòng trường hợp đứa trẻ giả làm cảnh sát lúc chơi lỡ đánh mất chìa khoá, mà không thể mở còng cho cái đứa đóng vai kẻ tội phạm. Thậm chí, trong mỗi hộp đồ chơi loại này cần phải có 3 chìa khoá để đề phòng trường hợp bố mẹ giấu chìa khoá dự phòng kia đến nỗi bản thân các ông các bà ấy, lúc cần, cũng không tìm được nữa! Đó là lẽ thứ nhất. Lẽ thứ hai, những cái còng ấy khoá cổ tay trẻ con quá chặt và để lại trên tay chúng những vết bầm tím làm chúng đau! La khóc!

SÊK: - Vì thế, trong khi chơi, đứa nào cũng thích đóng vai cảnh sát... mà chẳng đứa nào thích giả làm tội phạm bị còng cả!

MAK-DÔNNEL: - Tất nhiên. Trước lễ Nôen chúng tôi bán cả thấy có 300 bộ còng. Nhưng bù vào đó các lô hơi mê lại đắt như tôm tươi.

SÊK: - Thứ hơi đó không độc sao?

MAK-DÔNNEL: - Dầu sao nó cũng đỡ độc hơn, so với thứ xì ke - ma túy đang tràn lan khắp các nhà trường chúng ta. Hơn nữa, dùng thứ này người bị gây mê chóng được giải mê... Khí chất trẻ em vẫn tốt. Cho nên nhiều ông bố bà mẹ rất ưa loại này.

SÊK: *(Yên lặng một lát)* Ngài tỏ ra rất sành về tâm lý trẻ em.

MAK-DÔNNEL: - Trẻ em - đó là chỗ yếu của tôi. Ngài đội trưởng, hồi còn nhỏ tôi yếu đuối và gầy còm như một con gà tây. Bọn trẻ cùng lứa hay bắt nạt, trêu chọc tôi. Tôi dựa vào những đứa lớn hơn, khỏe hơn để chúng bênh. Tôi phải nịnh chúng, mua cho chúng đủ thứ có thể mua được. Đó là những "tay hộ mệnh" của tôi, được tôi đút lót, mua chuộc. Nhưng không phải lúc nào chúng cũng khỏe hơn, tài giỏi hơn bọn trẻ khác. Cho nên, hồi nhỏ, trong những ước mơ con trẻ của mình, tôi luôn luôn mong muốn vũ trang cho mình và những đứa trẻ yếu đuối như

mình, từ đầu đến chân. Có lẽ, chính vì thế mà bây giờ tôi chuyên kinh doanh đồ chơi trẻ em ấy. Trẻ em, đặc biệt là những cậu bé, vốn bẩm sinh hiếu chiến, vốn luôn luôn thích vũ khí. Cần phải trao vào tay chúng, trao đúng lúc, những súng lục hoặc súng máy! Chúng sẽ nhanh chóng nắm được cấu tạo, tính năng, tác dụng của bất kỳ thứ vũ khí nào...và sẽ nhanh chóng tìm ra cách sử dụng thứ vũ khí đó trong các trò chơi trẻ em của mình.

SÊK: - Sau đó, dần dần, chúng thay vũ khí đồ chơi bằng vũ khí thật: súng lục giả thành súng lục thật, tiểu liên giả thành tiểu liên có ống ngắm quang tuyến...và sẽ nói chuyện với pháp luật chứ gì?

MAK-DÔNNEL: - Hoặc là sẽ có mặt ở đâu đó, trong các khu rừng nhiệt đới ở Việt Nam hay Lào chẳng hạn.

SÊK: - Nghe đây, ngài Mak- Dônnel, ngài nghĩ thế nào về thằng bé Nga bị bắt cóc? Chúng tôi truy tìm nó bốn buổi rồi.

MAK-DÔNNEL: - Kỳ thật. Nếu như cho phép nói, thì tôi không tin rằng nó bị bắt cóc! Ài cần cái thằng bé đó cơ chứ!

SÊK: - Chúng tôi đã thẩm vấn hơn 20 nhân viên phục vụ khách sạn.

MAK-DÔNNEL: - Việc đó có giúp gì các ngài không?

SÊK: - Một trong những người gác cổng tên là Tsarli đã nói rằng hình như có nhìn thấy thằng bé từ tiệm rượu đêm đi ra phố và rồi không quay trở về nữa.

MAK-DÔNNEL: - Ngu xuẩn! Cái thằng bé Nga ấy làm gì ở tiệm rượu đêm? Nó chả uống gì, ngoài sữa!

SÊK: - Ngài biết?

MAK-DÔNNEL: (*Biết mình đã hổ*) - À là tôi giả định thế. Đó là trẻ con Nga mà ngài!

SÊK: - Hãng hàng không bị theo dõi. Đầu tiên: bom đặt trên máy bay, sau đó, cứ y như chuyện thần thoại, thằng bé hành khách 12 tuổi người nước ngoài biến mất từ khách sạn của hãng. Tất cả những sự việc đó, ngài có biết không, đã làm tổn hại đến thanh

danh của hăng và họ sẵn sàng trả bất cứ giá nào để làm rõ chuyện này.

MAK-DÔNNEL: - Có thể làm rõ được chăng? Ngài muốn nói là tìm ra đứa bé?

SÊK: - Chính thế!

MAK-DÔNNEL: - Nếu như tôi biết nó ở đâu, thì tôi tự đến giúp ngài.

SÊK: - Ngài có quan hệ rộng rãi với tất cả những người dính dáng đến tội trẻ con. Có thể, ngài dám nhận giúp chúng tôi một phần công vụ này. Đây không phải là lần đầu ngài giúp chúng tôi! Không phải là lần đầu ngài Mak- Dônnel ạ.

MAK-DÔNNEL: - Họ có thể trả 500 ngàn? Thưa ngài?

SÊK: - Có thể, tất nhiên, nếu như trong trường hợp, đó là công lao của họ, mà không phải công lao của cảnh sát.

MAK-DÔNNEL: - Một đề nghị cam lạng! Chà, phải suy nghĩ đã, ngài đội trưởng ạ.

SÊK: - Tôi chưa quên trường hợp ngài nhận tham gia vào cuộc tìm kiếm đứa con gái con một luật sư. Bố nó đã vô cùng

biết ơn ngài vì sự nỗ lực vô tư của ngài.

MAK-DÔNNEL: - Ông ta là khách hàng thường xuyên của tôi.

SÊK: - Ông ta trả cho ngài số tiền đáng kể đấy chứ.

Mak- Dônnel: - Chả là, tôi phải chuộc con bé từ tay bọn cướp. Chúng đòi suýt soát 1 triệu.

SÊK: - Có thể thằng bé Liên Xô cũng đang nằm trong tay bọn ấy.

MAK-DÔNNEL: - Chưa chắc. Tuy nhiên - gần đây tôi có nhìn thấy một thằng trong bọn chúng trên toa xe điện ngầm.

SÊK: - Ngài không định gặp hắn? Chà, 500 ngàn trong tầm tay, nằm chênh ềnh ra trên đường phố...mà cũng không đến nỗi phải liều mạng!

MAK-DÔNNEL: - Ngài đội trưởng, có lẽ cũng không cho rằng 100 ngàn tiêu vật sẽ làm phiền ngài chứ ạ?

SÊK: - Hôm nay ông Erlai vừa gọi điện cho tôi. Tôi có thể truyền đạt toàn bộ cuộc nói chuyện giữa chúng ta với ông ấy

hay không đây?

MAK-DÔNNEL: - Tôi chưa thể hứa gì được. Cả một lực lượng cảnh sát như thế còn bắt lực, huống chi một chủ cửa hàng đồ chơi trẻ con có thể làm được gì!

SÊK: - Ngài quá khiêm tốn. Ngài thừa sức! Hơn nữa, ngài lại còn có mối quan hệ rộng rãi với tất cả những người yêu trẻ *con* (*Ngụ ý*) Cảnh sát biết rất rõ điều đó!

MAK-DÔNNEL: - Thôi được, ngài đội trưởng. Miễn là ngài đừng ghi tên tôi vào sổ đen. Tôi kinh doanh đồ chơi trẻ con, đó là vũ khí giả, không phải vũ khí thật. Nếu như dính dáng đến chuyện trẻ con thì đó là những khách hàng của cửa hàng chúng tôi.

SÊK: - Yên tâm. Chúng tôi biết ngài hàng chục năm nay là một nhà kinh doanh nghiêm túc. Ngài đứng ngoài mọi khả nghi, ngay cả trường hợp nếu như người ta tìm thấy trong các kho súng lục và súng máy giả của ngài, những tên lửa chiến lược!

MAK-DÔNNEL: (*Suy nghĩ*) - Hình như thằng đó tên là Dzim, Dzim Bôksơn...

SÊK: - Ai?

MAK-DÔNNEL: - Cái thằng cha tôi gặp trên toa xe điện ngầm ấy. Nó làm việc trên tiệm rượu trên đường Rôse.

SÊK: - Tìm cách nói chuyện thân mật với nó. Có thể nó biết điều gì đó giúp ngài lần ra đầu mối!

MAK-DÔNNEL: (*Khôì hài*) - Và kéo theo 500 ngàn đôla. Ngài muốn nói như vậy?

SÊK: - 400 ngàn thôi! Còn 100, ngài hứa để cho tôi tiêu vật. Tôi hiểu ngài đúng đấy chứ? (*Cười và tạm biệt*)

Sêk đi rồi Mak- Dônnel ngồi xuống ghế.

Điện thoại reo chuông.

MAK-DÔNNEL: (*Nhắc ống nghe*) - Mak-Dônnel đây. Gì thế... (*Biến sắc mặt*) Ở đâu? Thế nào? Hử? Cái đó không nghe thấy! Tôi đi đây! (*Bật khỏi chỗ và chạy lao ra*).

CẢNH BẢY

Trở lại biệt thự ngoại ô. Một khúc Romans Digan vang lên qua băng ghi âm một ca sĩ nước ngoài, hát bằng tiếng Nga với một giọng rất khỏe. Zôra ngồi nghe dang cả hai chân trên ghế. Ranl và Frenk ở một phía đang thì thầm gì đó. Zaklin luôn luôn nhìn Zôra, cô ta lo lắng đi lại trong phòng.

ZÔRA: *(Nghe xong băng nhạc)* - Tôi muốn nghe băng nhạc Nga. Các người kiếm đâu ra cái băng này. Nói tiếng Nga không nên hỗn. Tất nhiên là hát thì hay, nhưng phát âm thì không phải, thế mà cũng đòi là bài hát Nga!

ZAKLIN: - Chúng tôi không có băng khác. Chúng tôi không nghe băng nhạc Nga.

FRENK: - Tômmi hứa sẽ mang đến. Có thể nó đã kiếm được. Nó sắp quay về đây!

ZAKLIN: *(Dừng lại trước Zôra)* - Cậu không thể cho rằng chúng tôi đối xử với cậu tàn tệ. Hãy soi gương mà xem. Nọm cậu

mới bánh làm sao chứ. Mấy hôm nay thậm chí cậu đẹp ra. Chúng tôi cho cậu ăn 5 bữa trong một ngày. Cậu uống sữa này, ăn bí tết này, hoa quả tráng miệng này. Người ta có đánh cậu không nào? Có làm cậu bực không nào?

ZÔRA: - Xúc phạm tôi.

ZAKLIN: - Xúc phạm thế nào?

ZÔRA: - Người ta gây mê tôi, bắt cóc tôi, nhét tôi vào va ly. Khoá trái cửa phòng tôi... Phải chăng gần đó thứ còn là ít đối với một thiếu nhi Liên Xô?

ZAKLIN: - Những điều đó thì tôi không phủ nhận. Nhưng cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Điều chủ yếu là khi sự việc đã rõ ràng thì chúng tôi không mong gì hơn là đưa cậu trở lại khách sạn. Có đúng thế không nào? Hay là tôi nói sai sự thật.

ZÔRA: - Đúng thế. Đó là sự thật. Khi sự việc đã rõ ràng rồi thì các người muốn giải thoát khỏi tôi.

ZAKLIN: - Thế cậu không muốn bỏ cái căn nhà

này mà đi à?

ZÔRA:

- “Bỏ”, tôi không muốn bỏ bạn trong hoạn nạn, sau nữa, tôi muốn có nhân viên của lãnh sự quán Liên Xô đến đón tôi. Và nói chung, tôi không thể biết được các người muốn đưa tôi từ đây tới đâu. Tôi không quen đi trong va ly! Làm sao tôi có thể tin các người, khi mà các người có hành động bất cóc trẻ em, tất cả các người đáng phải lên đồn cảnh sát.

FRENK:

- Zaklin, cô hơi đầu mà dễ nó. Đó là một thằng bé cứng đầu cứng cổ. Không hy vọng tìm được tiếng nói chung với nó đâu. Nó được giáo dục khác chúng ta.

BIL:

- Theo mình, tốt hơn hết là chúng ta chuẩn khỏi đây.

FRENK:

- Không đầy nửa tiếng đồng hồ nữa, họ sẽ bắt ngờ ập tới đây cho mà xem. Lạ thật, sao mà họ thính mũi thế nhỉ?

Chuông điện thoại

ZAKLIN:

- Lại reo.

BIL:

- Nghe coi, Frenk!

- ZAKLIN:** *(Nhấc ống nghe)* - Tôi nghe đây. Vâng, ông Mak- Dônnel ở thành phố. Thư ký riêng của ông ta? Tôi không biết gì cả, vâng, xin lỗi, tôi không thể khẳng định gì với ngài cả. *(Đặt ống nghe lên)* Phóng viên vô tuyến truyền hình! Muốn nói chuyện với ngài thủ lĩnh!
- BIL:** - Họ sắp đến cả đây. Đừng có thết họ bánh mì. Hãy cho họ những tin giật gân!
- ZÔRA:** - Tôi tin rằng, từ lãnh sự quán Liên Xô cũng sẽ gọi điện thoại đến đây. Ở đó, có thể, người của chúng tôi biết hết rồi. Nếu họ gọi, thì hãy để tôi nói với họ .
- ZAKLIN:** - Bil, Frenk, làm thế nào bây giờ! Lôi thôi to rồi. Có thể dúm tiền vào tay người này, hay người khác, nhưng không thể “mua” nổi tất cả.
- FRENK:** - Hãy để ngài thủ lĩnh quyết định. Ông ta khỏi sợ và đưa chúng ta vào cuộc... Dù thế nào, người ta cũng chẳng xem chúng ta ra cái quái gì đâu... Chúng ta sẽ không trả lời

phỏng vấn đâu.

RANL: - Và cũng không phải làm đờm trước máy quay phim đâu! Chuẩn thôi, Frenk!

ZAKLIN: - Nếu chúng ta đem thằng bé theo thì có sao không?

ZÔRA: (*Kiên quyết*) - Cứ thử xem! Tôi sẽ chiến đấu ! Tôi biết trước rồi mà!

RANL: - Nhưng làm thế có lợi gì?

FRENK: - Nếu như họ đã biết chuyện xảy ra ở đây.

RANL: - Chỉ tổ làm rắc rối thêm. Chúng ta đem nó đi đâu mới được chứ?

FRENK: - Mà chúng ta cần gì nó nhỉ?

ZÔRA: - Tôi nghĩ rằng, tốt hơn hết là các người nên đi khỏi đây mau lên! Không thì người ta sẽ bỏ tù đấy! Các người dám bắt cóc trẻ em!

FRENK: - Lần đầu tiên mình tham gia vào việc này.

RANL: - Để bù cho cậu, mình đã 10 lần.

ZÔRA: - Chạy đi, các anh, tôi thành thật khuyên các anh, chạy đi.

(*Tiếng ô tô lại gần*)

ZÔRA: - Chạy đi!

(*Mak-Dônnel xuất hiện*)

MAK-DÔNNEL: - Chuyện gì thế? Tôi chả hiểu gì cả?
Zaklin cô hãy nói đi.

ZAKLIN: (*Lo lắng*) - Người ta vừa điện thoại cho chúng ta. Một giọng đàn ông hỏi: “Biệt thự của cửa hàng đồ chơi trẻ em đây phải không?” “Vâng. Biệt thự của cửa hàng đồ chơi trẻ em đây”. Tôi trả lời. Sau đó họ đề nghị được nói chuyện với ngài. Tôi nói rằng, ngài ở thành phố và đọc số điện thoại. Sau đó, họ bất thành linh hỏi tôi về thằng bé Nga. Tôi sợ quá, cuống lên, nói rằng tôi không biết gì cả, không thể khẳng định gì với họ cả... và đặt ống nghe lên. Sau đó lại có điện thoại gọi từ toà báo *Tiếng chuông buổi chiều*. Sau đó... vô tuyến truyền hình cũng gọi...

MAK-DÔNNEL: - Từ đâu họ biết về thằng bé Nga nhỉ?

ZAKLIN: - Dzôr nói chẳng?

MAK-DÔNNEL: - Nó không biết địa chỉ của chúng ta,
không biết số điện thoại, không biết
chúng ta, không biết tên tôi.

FRENK: - Lão Makintôs?

MAK-DÔNNEL: - Tôi loại trừ khả năng đó. Bởi vì cái
đó không có lợi gì cho lão.

RANL: - Cảnh sát?

MAK-DÔNNEL: - Cũng loại trừ.

ZÔRA: - Có thể là tôi đây.

MAK-DÔNNEL: - Cậu? Bằng cách nào?

ZÔRA: - Cũng có thể là chính ông.

MAK-DÔNNEL: - Chính tôi? Cậu không điên đấy chứ!
Cậu bé. Thôi, ngồi xuống đó mà im
đi... không thì liệu hồn.

ZÔRA: - Ông đừng dọa tôi. Dọa! Bây giờ
muộn rồi. Bây giờ tất cả mọi người đã
biết rằng, tôi ở đây.

MAK-DÔNNEL: - Ai biết hả. Vì sao? Hả. Bằng cách
nào, hả?

ZÔRA: - Vô cùng đơn giản. Ông hãy nhớ lại...
Lúc Dzôr sắp đi khỏi đây. Tôi đã ghi
địa chỉ của tôi cho bạn ấy... để bạn ấy

viết thư sang Liên Xô cho tôi... ông nhớ chưa?

MAK-DÔNNEL: - Thế thì sao?

ZÔRA: - Ông nghĩ, tôi là thằng nhóc con khờ dại?

MAK-DÔNNEL: - Chúng tôi thấy rằng, cậu không phải là thằng nhóc con khờ dại. Biết! Thế rồi sao nữa, nói mau!

ZÔRA: - Thế, cùng với địa chỉ của mình, tôi còn viết vài câu nữa.

MAK-DÔNNEL: - Viết thêm gì, hả, thằng láu cá. Viết thêm gì? Nói mau, đừng chậm chạp!

ZÔRA: *(Không vội vàng)* - Tôi viết rằng "Gọi điện ngay đến lãnh sự quán Liên Xô" và ông có nhớ không, tôi đã viết lên tấm thiệp mà ông đưa cho tôi.

MAK-DÔNNEL: *(Đánh vào trán mình)* - Thằng ngốc, thằng ngốc.

ZÔRA: - Sao lại thằng ngốc?

MAK-DÔNNEL: - Đó là tôi, tôi - thằng ngốc, tôi đưa cho nó tấm danh thiệp có ghi địa chỉ và số điện thoại của tôi.

ZÔRA: - Đúng! Có điều, tôi không đồng ý với ông, ông không phải là thằng ngốc. Ông chỉ không lường trước được rằng sự việc lại có thể kết thúc thế này.
(Tiếng ô tô đến gần).

MAK-DÔNNEL: - Đóng tất cả các cửa lại. Không cho ai vào nhà!

Frenk và Ranl lao lại đóng cửa, cài then.

Tiếng gọi cửa và đập cửa. Nhiều tiếng ồn ào, tiếng hét "Ngài biết gì về chú bé Nga", "Chúng tôi đề nghị cho phỏng vấn".

MAK-DÔNNEL: - *(Đi lại gần cửa nói ra)* Thưa các ngài, thưa các ngài, đó chỉ là hiểu lầm, là ngộ nhận. Chú bé ngày hôm nay được chúng tôi tìm thấy. Đó là công lao của chúng tôi. Chúng tôi trả chúng cho hãng hàng không. Cảnh sát nắm được tình hình! Chú bé bị một bọn du đảng bắt cóc. Và chính tôi đã cứu chú khỏi nguy nan!

ZÔRA: *(Phấn nộ)* - Không đúng! Đó không phải là sự thật. Đó là lừa bịp.

Các phóng viên, nhà báo và quay phim, nhiếp ảnh ngó qua cửa sổ, giờ máy ảnh và máy quay phim vào.

MAK-DÖNNEL: - *(Mất tự chủ)* Ranl, Frenk, Zaklin, cửa sổ, cửa sổ, đóng lại.

Chúng nó chạy lại đóng các cửa sổ. Zôra không chịu thua. Chú bé chạy lên tầng gác hai, nhào người qua cửa sổ, nói với đám đông. Tiếng ồn im bặt.

ZÔRA: - Em là Zôra - Timôkhin, là công dân Liên Xô, em đi máy bay về nhà ở Maxcôva. Người ta bắt cóc em ở phòng khách sạn. Nhưng mọi người dừng cho rằng, họ định bắt em. Họ chỉ nhầm em với một bạn người Mỹ tên là Dzôr Rôp Rônson. Họ định bắt bạn Dzôr vì bạn là con trai ông chủ nhà máy, nhà tư bản. Họ định sau đó sẽ đòi bố bạn Dzôr chuộc bạn ấy 500 ngàn đô la. Họ định bắt bạn ấy nhưng đã bắt nhầm phải em. Sau đó, họ vẫn bắt bạn Dzôr và đã nhận được tiền chuộc bạn ấy. Em còn biết rằng, họ đã bắt cả thầy 27 trẻ em và đã nhận được

tiền chuộc. Họ gọi em là *Người thứ 28* nhưng họ chẳng nhận được đồng tiền chuộc nào, vì đại diện Lãnh sự quán Liên Xô sẽ đến đón em, đưa em đi khỏi nơi đây mà không trả họ tiền. Mọi người hãy nghe em nói. Ở đất nước Xô Viết không hề có bọn du đãng, hơn nữa, ở Liên Xô có công an nhân dân. Công an không cho phép bất kỳ ai đe dọa trẻ em, lấy hơi mê phả vào mặt trẻ em và bắt cóc, rồi nhét trẻ em vào va ly có đục thủng lỗ. Thế là cái gì? Em xin hỏi, hãy viết tất cả những điều đó lên báo, và nói qua đài phát thanh. Hãy viết tất cả sự thật và đừng có thêm bớt gì! Em sẽ tự tay viết trên tờ *Sự thật thiếu nhi* về tất cả những điều đã xảy ra với em, khi em bảo vệ bạn Dzôr. Bạn ấy cũng chẳng có lỗi gì về chuyện bố bạn là nhà tư bản sản xuất đồ hộp chó.

Mak-Dônnel và bọn chúng đứng chôn chân trong phòng. Người ta đập cửa càng dữ. Tiếng hét: "Mở cửa! Nhân danh pháp luật: Cảnh sát đây!" Mak-

Dônnel ra hiệu cho Frenk mở cửa cho Viên đội trưởng cảnh sát. Sêk và một số tên cảnh sát vào cùng với Kônđrasin và một vài nhân viên lãnh sự quán Liên Xô. Theo sau họ là nhiều phóng viên báo chí.

SÊK: - Xin các ông tha lỗi. Tôi có bốn phận phải ra lệnh cho các ông mở cửa. Các ông đã tìm thấy chú bé mà chúng tôi nói với các ông?

MAK-DÔNNE: *(Phấn khởi hẳn lên)* - Vâng! Chính thế. Cậu ấy đây! Nguyên vẹn và an toàn tuyệt đối. Không ai động đến một sợi lông chân cậu ấy. Đó chỉ là chuyện hiểu lầm!

KÔNĐRASIN: - Tôi, đại diện lãnh sự quán Liên Xô. Em Ghêorghì Timôkin đâu?

ZÔRA: *(Xuất hiện trên cầu thang)* - Em đây.

KÔNĐRASIN: - Zôra! Sống và khỏe chứ?

ZÔRA: - Sống và khỏe ạ! Em biết rằng, thế nào các anh cũng đến đón em.

(Tôm-mi xuất hiện với băng nhạc trong tay).

- TÔMMI:** *(Với Zôra)* - Tôi kiếm cho cậu băng nhạc cậu thích đây!
- ZÔRA:** - Mở mau lên...không thì em sắp đi rồi!
*(Tômmi nhanh chóng lắp băng nhạc vào máy. Ấn nút. Bài hát **Lên đường** của nhạc sĩ Sôlôvilôp do Đoàn văn công Quân đội Xô Viết trình bày vang lên).*
- ZÔRA:** *(Vui vẻ)* - Đây mới chính là bài hát em thích. Đây mới chính là băng nhạc Nga.

HẠ MÀN

Dịch từ tạp chí Teatr (Liên Xô)

KIỆT TÁC SÂN KHẤU THẾ GIỚI
CHÚ BÉ GIÁ ĐẮT

Tác giả: XÉCGÂY MIKHALCÓP

Người dịch: TẮT THẮNG

NHÀ XUẤT BẢN SÂN KHẤU

CÔNG TY MINH THÀNH - BỘ CHỈ HUY QUÂN SỰ

TP.HỒ CHÍ MINH

*

* *

Chịu trách nhiệm xuất bản

HÀ ĐÌNH CẦN

Chịu trách nhiệm bản thảo

NGÔ THẾ OANH

Biên tập

THẾ NGỌC

Trình bày bìa

NGÔ TRỌNG HIỂN

Sửa bản in

BAN BIÊN TẬP

In 500 cuốn, khổ 14.5 x 20.5 cm, tại Công ty In Văn
hóa Sài Gòn. Giấy phép xuất bản số 228-2006/CXB/090-
29/SK cấp ngày 25/01/2006.

In xong và nộp lưu chiểu Quý II-2006.

Tủ sách Kiệt Tác Sân Khấu Thế Giới ra mắt bạn đọc là công sức của nhiều thế hệ Sân khấu nối tiếp sưu tầm, nghiên cứu, dịch thuật...có ảnh hưởng lớn không chỉ về sân khấu mà có tầm ảnh hưởng đến phát triển văn học nghệ thuật Việt Nam nói chung.

Từ các tác phẩm cổ đại với các tên tuổi hàng đầu về bi kịch và hài kịch bộ sách trải rộng qua nhiều thời kỳ rực rỡ của sân khấu thế giới như thời đại Phục hưng, Lãng mạn và Hiện đại... giới thiệu những kiệt tác chói sáng có sức sống xuyên qua nhiều thế kỷ của những nhà viết kịch kiệt xuất... Nhiều tác phẩm ra đời từ hàng ngàn năm trước nhưng tư tưởng và nghệ thuật vẫn đồng hành với các bạn đọc và khán giả hôm nay.

Tủ sách kiệt tác kịp thời ra mắt bạn đọc trọn vẹn 100 cuốn trong năm 2006, chào mừng những sự kiện trọng đại của đất nước.



hú bé gia đất



006090 800192

14.500 VNĐ

6-733073-900617

Giá: 14.500đ